SVOBODA
Founded in 1893
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 116, ЧИСЛО 49, П'ЯТНИЦЯ, 4 ГРУДНЯ 2009 РОКУ 1893 Vol. 116, No. 49, FRIDAY, DECEMBER 4, 2009 $1.00

Звернення Президента України В. Ющенка до українців світу

Шановна українська громадо!
Дорогі брати й сестри!

Україна, світове українство й усі люди доброї волі вшановують пам'ять мільйонів жертв Голодомору 1932-1933 років – найтрагічнішої сторінки в історії України й однієї з найбільших гуманітарних катастроф за все існування людства.

Ми вважаємо справою національної честі й святим обов'язком перед власним народом і перед Богом донести до всього світу правду про Голодомор як свідомо організований комуністичним сталінським режимом геноцид, метою якого було знекровити Україну й підірвати її прагнення до свободи й незалежності.

У результаті колосальної дослідницької й роз'яснювальної роботи нам вдалося повернути факт Голодомору не тільки в українську, а й у світову історію. Дедалі більше країн і міжнародних організацій визнають його актом геноциду й засуджують як злочин тоталітаризму.

У цьому є велика заслуга світового українства. Я глибоко вдячний вам за наполегливу діяльність, відданість великій національній справі, за акцію „Незгасима свічка", яка розкрила правду про Голодомор багатьом народам світу.

Праця, яку ми розпочали, буде обов'язково продовжена, як цього вимагає наше особисте і національне сумління. Правда – єдиний шлях до морального зцілення й гідного майбутнього.

Упевнений, що разом ми переможемо й відновимо історичну істину й справедливість.

Нехай і цього року в кожному українському домі в усьому світі загориться свічка пам'яті, яка єднає всіх нас у велику єдину родину.

Слава Україні!

Віктор Ющенко
Листопад 2009 року

У Вашінґтоні вшановано пам'ять жертв Голодомору в Україні

В Посольстві України під час вшанування пам'яті жертв Голодомору.
Фото: Яро Бігун

Ігор Гулявий,
„Голос Америки"

ВАШІНҐТОН. – 76-ту річницю Голодомору 1932-1933 років в Україні відзначили 29 листопада у Посольстві України.

Відзначення розпочалося демонстрацією фраґментів незавершеного ще документального фільму голівудського режисера Бобі Лея „Голодомор – геноцид України 1932-1933". Фільм поєднує спогади людей, які в той час були дітьми і самі пережили влаштований радянською владою голод на українському селі або передавали розповіді своїх батьків, а також світлини і документальні зйомки того часу, автори яких, мабуть, не сподівалися, що їх матеріяли одного дня буде використано для засудження комуністичної влади. Доступ до цих матеріялів став можливим щойно після того, як Україна стала незалежною і відкрила таємні архіви.

Після демонстрації фільму молитву за померлих промовив настоятель Української православної церкви св. Андрія у Сільвер-Спрінґу, Мериленд, о. Володимир Штеляк, який висловив надію, що такі трагічні події вже ніколи не повторяться в будь-якій країні світу, а присутні, стоячи, проспівали „Вічную пам'ять".

З промовою виступив Посол України Олег Шамшур, який підкреслив, що, незважаючи на те, що вже зроблено щодо поширення інформації про Голодомор, перед українцями ще стоїть велике завдання: „Наш обов'язок перед тими, хто загинув, перед загиблими, зробити ще більше для того, щоб український Голодомор 1932-1933 років був визнаний як геноцид, як злочин проти людства. Ми дуже цінуємо те, що зроблено було в Сполучених Штатах, досить згадати і минулорічну резолюцію Палати представників США і звернення Президента Джорджа Буша, і в цьому році звернення Президента Барака Обами до українців у зв'язку з річницею трагедії Голодомору".

Посол зачитав також звернення Президента Віктора Ющенка, який підкреслив, що акція „Незгасима свічка" розкрила правду про Голодомор багатьом народам світу. „Працю, яку ми розпочали, буде продовжено, як цього вимагають наше особисте і національне сумління. Правда – єдиний шлях до морального зцілення і гідного майбутнього", – заявив Президент.

Представник Державного департаменту США Лоренс Сільверман прочитав заяву від Президента США, в якій Б. Обама, вшановуючи пам'ять мільйонів жертв Голодомору, спричиненого сталінським режимом, підкреслив, що річниця трагедії дає можливість

(Закінчення на стор. 3)

Патріярх Філарет відвідав парафії в Огайо

Василь Романчук

КЛІВЛЕНД, Огайо. –31 жовтня Патріярх Української Православної Церкви Київського патріярхату (УПЦ КП) Філарет відвідав церкву св. Стефана в Брансвику, де відслужив поминальну Панахиду за бл. п. о. Стефаном Посаківським – фундатором цього храму і засновником парафії, яка одна з перших в Огайо перейшла в лоно УПЦ КП, і мав зустріч з громадою. А 1 листопада Патріярха Філарета гостинно вітала українська громада Великого Клівленду в Святотроїцькому храмі в Норт-Роялтоні.

Це вже четверті для Патріярха Філарета відвідини парафії, яка в травні 1998 року перейшла під опіку УПЦ КП. Українським острівцем за океаном називають Святотроїцьку церкву.

Високого гостя вітали настоя-

(Закінчення на стор. 11)

Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет (другий справа) під час перебування в Норт-Роялтоні, Огайо. *Фото: Василь Романчук*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В Україні відбулася Національна хвилина мовчання

КИЇВ. —В Україні 28 листопада оголошено Національну хвилину мовчання на вшанування пам’яті жертв Голодомору 1932-1933 років. Після хвилини мовчання розпочалася Всеукраїнська акція „Запали свічку“. На території Державного музею „Меморіял пам’яті жертв голодоморів в Україні“ за участю Президента України Віктора Ющенка відбулись меморіяльні заходи з вшанування пам’яті жертв Голодомору 1932-1933 років. В заходах взяли участь Прем’єр-міністер України Юлія Тимошенко, секретар Київради Олесь Довгий та інші високопосадовці, інтеліґенція, представники реґіонів, свідки Голодомору. На скорботних заходах була присутня родина глави держави. *(УНІАН)*

В. Ющенко приймав високого гостя

КИЇВ. — 1 грудня в Україну з дводенною державною візитою прибув Президент Федеративної Республіки Бразилія Луїс Іґнасіо Лула да Сілва. Ця візита має особливе значення у контексті подальшого поглиблення двостороннього політичного діялогу на найвищому рівні з метою створення сприятливих умов для активізації торговельно-економічного, науково-технічного і гуманітарного співробітництва. Під час візити обговорено стан співпраці України і Бразилії у космічній та торговельно-економічній сферах, а також конкретні пропозиції щодо розвитку перспективних напрямків українсько-бразильської взаємодії, зокрема в авіяційній сфері, в галузі сільського господарства, енерґетики тощо. У рамках візити підписано низку двосторонніх документів. Відбулися переговори президентів України та Бразилії у форматі „віч-на-віч“ та у розширеному колі. Глави держав взяли участь в українсько-бразильському підприємницькому форумі, вшанували пам’ять жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні та воїнів, які загинули під час Другої світової війни. *(УНІАН)*

Іван Драч закликав підтримати В. Ющенка

КИЇВ. — Український поет та громадсько-політичний діяч Іван Драч, виступаючи 27 листопада на реґіональному Форумі Конґресу української інтеліґенції, закликав українську інтеліґенцію підтримати Віктора Ющенка. Звертаючись до Президента, І. Драч сказав: „Я сподіваюся, що Ви, незважаючи на всілякі загрози, будете впевнено працювати на Україну і задля українського народу. А українська інтеліґенція працює і буде будувати й творити українську націю“. Він також закликав представників інтеліґенції приєднатися до створення Української Національної Ради: „Створіть таку структуру, щоб допомогти здійснювати ті ідеї, про які говорив сьогодні Президент“. І. Драч нагадав, що ця організація створюється з метою об’єднання національно-патріотичних сил України. „Кандидатам у Президенти, яких ми вважаємо патріотами України, необхідно розпочати негайні переговори і об’єднатися з Президентом В. Ющенком. Це забезпечить нашу незалежність на вступ до европейських структур, це забезпечить наше майбутнє“, – йдеться у зверненні. Братство ОУН-УПА звернулося до окремих претендентів на посаду глави держави з закликом „зняти з себе тавро „технічний“ і приступити з іншими кандидатами до опрацювання спільної програми разом з В. Ющенком“. *(УНІАН, „Кореспондент“)*

Україна зробила прорив з експорту продовольства

КИЇВ. — За оцінками Секретаріяту Світової організації торгівлі (СОТ), Україна стала третьою в світі країною за обсягами експорту харчового зерна після США й Арґентини і посіла шосте місце за експортом пшениці і пшеничного борошна після США, Европейського союзу, Канади, Росії й Австралії. Експорт українського зерна склав 10.7 відс. від світових продажів, а експорт пшениці і пшеничного борошна – 9.5 відс. Крім того, за даними СОТ, 2007 року Україна була шостою з експорту насіння олійних культур і знежиреного сухого молока і сьомою з експорту сиру. На засіданні Комітету СОТ з сільського господарства 19 листопада зазначалося, що за останні 20 років ґльобальний експорт сільськогосподарських товарів збільшився утричі, а останнім часом такі країни, як Білорусь, Індія, Китай, США, Україна та Чилі, зробили прорив в експорті продовольчих товарів. *(„День“)*

А. Яценюка обрано провідником партії „Фронт змін“

КИЇВ. —Народного депутата, кандидата на пост президента України Арсенія Яценюка обрано провідником партії „Фронт змін“. Таке рішення ухвалив 28 листопада позачерговий з’їзд партії „Фронт змін“. А. Яценюк зазначив, що партія „Фронт змін“ – „це не бізнес-проєкт, це не політичний проєкт, це не проєкт, який передбачає – дали гроші і стали чи то депутатом, чи то міністром, чи отримали можливість роздавати державні блага. Таких партій в Україні вистачає, такі партії — це наші політичні опоненти, це Бльок Юлії Тимошенко (БЮТ) та Партія Реґіонів“, – наголосив А. Яценюк і зауважив: „Вони – антидержавницька змова, вони партії, які зруйнували українську державу“. А. Яценюк заявив, що партія „Фронт змін“ буде державницькою. „Ми будемо застосовувати всі засоби і методи для того, щоб Україна відбулася, щоб мала свою державу, а не просто територію і гимн та герб“, – запевнив А. Яценюк. Перед членами партії він поставив основні завдання – виховувати нову „касту державних управлінців“ та переконати „46 млн. українців, що ми не меншовартісна нація“. Партія „Фронт змін“ підтримала А. Яценюка як кандидата на пост Президента України. *(Радіо „Свобода“)*

В. Ющенко наполягає на зліквідуванні пам’ятників Ленінові

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко наполягає на необхідності демонтажу пам’ятників тоталітарного режиму в Україні. Про це глава держави сказав 25 листопада у місті Прилуки Чернігівської области, де він узяв участь у закладенні каменю на місці будівництва пам’ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років. Президент нагадав присутнім про відповідальність за їхній вибір: „Ви вибрали депутатів, які до сьогоднішнього дня, напередодні вшанування 76-их роковин Голодомору, не можуть наважитися прийняти рішення про зняття того пам’ятника Ленінові. Ви вибрали депутатів, що не можуть відрізнити національну позицію від байдужости“. В. Ющенко також висловив сподівання, що ситуація зміниться, коли всі це зрозуміють, тоді Україна буде іншою. „І динаміка буде іншою, і ми будемо жити з українським прем’єром, з українською владою“, – наголосив Президент. „Я хочу бачити Україну з власною пам’яттю, – сильною, демократичною і вільною“, – підсумував В. Ющенко. *(Радіо „Свобода“)*

Державний комітет архівів організував виставку про Голодомор

КИЇВ. — Понад 100 історичних документів представлено на документальній виставці „Геноцид українського народу: Голодомор 1932-1933 роках“, що відкрилася 28 листопада в Київському міському Будинку вчителя. Цю виставку організували працівники Державного комітету архівів України. Відкриваючи виставку, директор Держкомархіву Ольга Ґінзбург зазначила, що документи, представлені на ній, розповідають про всю географію голодомору – від територій, окреслених так званими „чорними дошками“, звідки населення не випускалось навіть до сусідніх сіл, до областей, які на той час не належали до складу радянської України. „На цій виставці можна побачити лише незначну частину тих матеріялів, які зберігаються в архівах комітету та в обласних сховищах. Усі вони розкривають трагедію національного маштабу. Ми повинні зробити все від нас залежне, щоб ті трагічні події ніколи не повторились на нашій землі“, – наголосила вона. *(УНІАН)*

Служба Божа чотирма мовами

ЛЬВІВ. — З наступної неділі римо-католики Львова відправлятимуть Службу Божу в катедрі Вознесіння Пресвятої Діви Марії чотирма мовами. Про це 30 листопада повідомив нотаріюс управління Львівської архиєпархії Римо-Католицької Церкви о. Мар’ян Сковира. „Заплановано, що священики відправлятимуть Служби Божі польською, українською, російською й англійською мовами“, – розповів о. М. Сковира. За його словами, такі заходи запроваджуються для кращого сприйняття катехизації та літургії. „Львів – це місто університетів. Отож для студентів-чужоземців, дипломатів, які навчаються тут чи працюють, Службу Божу буде запроваджено англійською мовою. Практика Служби Божої трьома мовами (польською, українською, російською) вже протягом тривалого часу успішно діє у львівському костелі св. Антонія. *(„Львівська газета“)*

У Києві демонтували пам’ятник організаторові Голодомору

КИЇВ. — 25 листопада у Києві демонтували пам’ятник Григорієві Петровському – одному з організаторів Голодомору 1932-1933 років, встановлений на вулиці Грушевського, 1, у Печерському районі. Громадськість Києва протестувала і неґативно ставилась до пам’ятника, обмальовувала надписами „Кат України“ та „Батько Голодомору“. Г. Петровський був головою Всеукраїнського центрального виконавчого комітету, головою Всеукраїнського революційного комітету. З боку УРСР підписав Договір про утворення СРСР і був одним з керівників СРСР. Також був головою Всеукраїнського ЦК незаможних селян, займав важливі пости в Комуністичному Інтернаціоналі. Раніше Київська міська адміністрація ініціювала демонтаж 27 пам’ятників радянським діячам, розташованих на території міста, серед них – 17 пам’ятників Володимирові Ленінові, два – Надії Крупській, два – Феліксові Дзержинському, по одному – Станіславові Косіорові, Г. Петровському, Михайлові Калінінові. *(„Майдан“)*

Родина В. Івасюка не хоче пам’ятника від В. Януковича

ЧЕРНІВЦІ. — Рідні і близькі українського композитора Володимира Івасюка не захотіли, щоб Партія Реґіонів (ПР) за гроші меценатів встановила композиторові пам’ятник у Чернівцях. Про це повідомив 25 листопада голова Чернівецької обласної організації ПР Микола Романюк. „Ми не могли зробити це без дозволу родичів і близьких Володимира Івасюка, хоча вже мали розроблені проєкти пам’ятника, ескізи. Коли почали детальніше обговорювати це питання з родичами і близькими Володимира Івасюка, то рідні нам сказали: ми зробимо пам’ятник самостійно. Іншими словами, родина не захотіла, щоб Партія Реґіонів за кошти меценатів зробила на Буковині гарний пам’ятник“, – заявив провідник реґіоналів Буковини М. Романюк. Водночас він зауважив, що від ідеї вшанування автора „Червоної рути“ у Чернівцях реґіонали не відмовляються. *(„Газета по українськи“)*

У Кіровограді відкрилася виставка про Голодомор

КІРОВОГРАД. — Виставка „Ми звинувачуємо! Голодомор 1932-1933 років – геноцид українського народу“ відкрилася 25 листопада в Кіровограді. В експозиції – документи та фотоматеріяли з фондів Українського інституту національної пам’яті та Кіровоградського обласного архіву, які стосуються Голодомору в селах Кіровоградській області. Також на виставці представлено свідчення очевидців трагедії 1932-1933 років. У рамках відкриття виставки відбулася презентація книги місцевого краєзнавця Івана Петренка „Відібране життя“, у якій розповідається про трагічний і складний процес, відомий як розкуркулення, відтворюються прогалини, що стосуються історії области періоду 1928-1933 років. *(„День“)*

Звернення до всіх українців світу

19 жовтня велика група найвідоміших представників української культури – письменники, вчені, громадські діячі звернулися до українців усього світу з закликом підтримати ініціятиву створення Української Національної Ради, метою якої є дальший розвиток та непохитне утвердження незалежної демократичної Української держави. Нижче вміщуємо текст цього звернення.

Ми, ініціятивний комітет засновників позапартійної громадської організації – Української Національної Ради, яку створюємо з метою розвитку та утвердження демократичної української державности, – звертаємося до всього українського громадянства з закликом підтримати наш почин.

Мета Української Національної Ради:

– об'єднати громадян, які прагнуть реалізувати свої здібності та інтелектуальний потенціял у побудові европейської Української держави;

– сприяти створенню громадських організацій, що борються за здоровий спосіб життя, за громадянську порядність і антикорупційність, за збереження національних традицій, за чистоту Церкви, за очищення природного життєвого простору;

– підтримувати дух побратимства і живити християнську основу взаємопідтримки та співпраці;

– підтримувати ініціятиву та особистий приклад – основний принцип творення громадських об'єднань;

– боротися проти споживацького способу життя, морального занепаду та духовної кризи людини, обстоювати християнські, національнотворчі українські цінності, толерантне ставлення до релігійних вірувань національних меншин України;

– об'єднувати реґіони України з різним історичним минулим на основі правдивої інформації про минуле нашого народу;

– виробляти рекомендації з розв'язання найважливіших проблем політичного, культурного й духовного розвитку нашого народу;

– посилювати вплив громадянського суспільства на діяльність державних інституцій;

– здійснювати громадську контролю за діяльністю органів влади всіх рівнів задля оздоровлення здеґрадованих державних механізмів;

– захищати й розвивати українську мову як душу нашої відродженої державности.

На перешкоді утвердженню української державности стоять п'ята колона і надихане рабськими призвичаєннями войовниче малоросійство. Вони чинять опір українській національній ідеї, намагаються нав'язати суверенному державницькому будівництву плян підпорядкування новоімперським інтересам реакційних сил Росії. В Україні панує кримінально-олігархічна псевдодемократія, яка зневажає народ та національні форми життя. Розвиток Української держави гальмують і самозакохані вожді, які заради прославлення власної особи наплодили дрібних партійок і культивують розбрат між ними.

Нині в Україні відчувається відсутність Руху, що діяв як всенародна організація, котра не ставила перед собою завдання впливати на владу виключно і тільки голосами в парляменті, а наповнюва-

(Закінчення на стор. 5)

Помер Віктор Педенко

Св. п. Віктор Педенко

Ділимося сумною вісткою, що 29 листопада у Лондоні, Канада, несподівано відійшов у вічність, на 73-му році життя, колишній генеральний секретар Світового Конґресу Українців св. п. Віктор Педенко.

Покійний народився в 1937 році в Україні, на Донеччині. Увесь його життєвий шлях був наповнений невтомною працею та відданістю своєму народові. Активно діючи у різних громадських організаціях Канади, він займав провідні позиції у Союзі Української Молоді Канади та в Об'єднанні Демократичної Української Молоді в Лондоні, у Конґресі Українців Канади, був директором української суботньої школи в Торонто, членом Консисторії Української Православної Церкви в Канаді, головою Канадського Товариства Приятелів України, очолював українські православні громади в Торонто та в Лондоні.

Від 1976 року розпочав свою діяльність у Світовому Конґресі Українців (СКУ) як член Пленуму СКУ та Світової координаційної виховно-освітньої ради. У 1998 році був обраний генеральним секретарем СКУ. Виявляючи глибоке зацікавлення у розбудові життя української діяспори та в становленні України як демократичної держави, св. п. В. Педенко протягом 1998-2008 років з великою відповідальністю ставився до виконання своїх обов'язків та вирізнявся творчою енерґією і працездатністю. Він зокрема часто відвідував українські громади в світі, брав участь у всеукраїнських та міжнародних форумах і конференціях, очолював місію міжнародних спостерігачів під час виборів в Україні. Від 1993-го до 2008 року представляв СКУ в Українській Всесвітній Координаційній Раді.

СКУ високо оцінив працю св. п. В. Педенка, вручивши йому в серпні цього року найвищу нагороду СКУ – медалю св. Володимира Великого. Серед інших відзнак, якими був нагороджений покійний, – орден „За заслуги" III ступеня та орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (від імені Української держави), орден Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня (від Української Православної Церкви Київського патріярхату) та Шевченківська медаля (від Конґресу Українців Канади).

Св. п. В. Педенко залишив у смутку дружину Галину, дітей та онуків.

Світовий Конґрес Українців висловлює глибокі співчуття дружині та родині покійного.

Вічна йому пам'ять!

За Світовий Конґрес Українців:

Євген Чолій,
президент
Стефан Романів,
генеральний секретар

Медичні засоби доставлено до Києва

КИЇВ. – Засоби боротьби з ґрипою H1N1, надіслані Канадсько-Українською Фундацією (КУФ) разом з Конґресом Українців Канади (КУК), 20 листопада прибули до Києва.

Допомогу надіслано на заклик Посла України у Канаді Ігоря Осташа.

Два вантажі вартістю 170 тис. дол. складаються з 4.1 тонни санітарно-гігієнічних засобів та медичних апаратів, включаючи 120 тис. хірурґічних масок, 200 тис. респіраторних масок, 10 тис. одноразових ізолюючих костюмів, 10 тис. хірурґічних рукавичок та захисних екранів для обличчя, 3,000 пляшок із засобом для стерилізації рук, дев'ять пульсових вимірювачів кисню та інші медичні засоби.

Президент КУФ Богдан Онищук висловив вдячність компанії „Health Partners International" за безкоштовне надання більшости із зазначених засобів та авіокомпанії „Air Canada" і вантажному перевізникові „Cole Freight Inc." за безкоштовне перевезення вантажів.

Посол І. Осташ та персонал Посольства України в Отаві подбали про швидке перевезення вантажів через кордон України.

Перший вантаж супроводжував Остап Гавалешка, колишній президентом КУФ, який буде працювати з Міністерством охорони здоров'я України для координації подальших надходжень вантажів та забезпечення їхнього розподілу серед найбільш постраждалих районів України.

Збір фондів серед української громади Канади для фінансування майбутніх вантажів триває.

Контакти: Канадсько-Українська Фундація, Богдан С. Онищук, тел.: (416) 369-4574, електронна пошта: bonyschuk@cufoundation.ca; Конґрес Українців Канади, Дарла Пеннер, тел.: 204-942-4627, електронна пошта: dpenner@ucc.ca.

Борис Онищук

Засоби боротьби з ґрипою, надіслані до Києва з Канади.

Супроводжувальний напис на медичних засобах, доставлених з Канади.

У Вашінґтоні...

(Закінчення зі стор. 1)

замислитися над стражданнями усіх у світі, хто терпить від наслідків екстремізму і тиранії.

Л. Сільверман сказав, що найкращим пам'ятником тим, хто загинув під час Голодомору в 1932-1933 роках, є незалежна, демократична, процвітаюча і сильна Україна. „Це є мета Сполучених Штатів", – підкреслив він.

Від імені Комітету вшанування пам'яті жертв Голодомору виступив Михайло Савків, який заявив, що лише завдяки великим зусиллям вдалося досягти того, що „Україна пам'ятає – світ визнає".

Заяву з приводу річниці Голодомору також видав посадник американської столиці Ейдріян Фенті.

Головні заходи відбулися в Дзеркальній залі Посольства, на стінах якої була також невелика виставка, надана Ліґою канадських українців, на тему Голодомору 1932-1933 років.

Опісля зібрані із запаленими свічками перейшли у внутрішній дворик посольства, в якому свічками було викладено символічний хрест.

Лісабонський договір вступив у дію

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — 1 грудня набрав чинности Лісабонський договір – новий основний документ Европейського союзу (ЕС), який ратифікували всі 27 країн ЕС. Мета документу – спростити процедуру прийняття рішень в ЕС і збільшити його політичний вплив у світі. Впровадження договору розширює повноваження Европейського парляменту і створює дві нові посади – президента Европейської ради і Верховного представника з зовнішньої політики. Лісабонський договір також скасовує національні права вето у понад 50 ділянках. Хоча на поверхні мало що змінилося, однак, рішення в організації відтепер прийматимуться по-новому. Найбільше виграє від набуття чинности договору Европейський парлямент: тепер він буде важливим гравцем у майже всіх законодавчих кроках Брюселю, тоді як багато питань, які в минулому вимагали одностайного схвалення країнами ЕС, відтепер вирішуватимуться більшістю голосів. А дві нові посади в керівництві ЕС – президента і керівника зовнішньополітичного відомства – перебувають щойно на етапі розбудови. *(Бі-Бі-Сі)*

Б. Обама назвав Індію критично-важливим партнером США

ВАШІНҐТОН. — Президент Барак Обама влаштував урочисту державну гостину для прем'єр-міністра Індії Манмогана Сінґа з метою запевнити його про важливу ролю, яку його країна відіграє у закордонній політиці США. М. Сінґ був почесним гостем на розкішному формальному бенкеті, який відбувся 24 листопада увечорі під великим наметом, розташованим на травнику перед Білим Домом. Це була найвелелюднiша гостина і перша у форматі державної візити з часу приходу Б. Обами до влади. Виступаючи того ж дня на спільній прес-конференції, Б. Обама назвав Індію „незамінним" гравцем у ґльобальній безпеці і висловив передбачення, що американсько-індійські взаємини стануть одним з „визначних партнерств" XXI ст. *(„Голос Америки")*

Президент Б. Обама оприлюднив нову стратегію щодо Афганістану

ВЕСТ-ПОЙНТ, Ню-Йорк. — У вівторок увечорі, 1 грудня, під час виступу у військовій академії Вест Пойнт — після кількамісячних дискусій та роздумів і понад 10 зустрічей з участю чільних радників — Президент США Барак Обама звернувся до американського народу з промовою, в якій оприлюднив нову стратегію дій США в Афганістані.

Б. Обама вніс зміни в головне завдання, яке мають виконати військові, заявив про збільшення сил у цій країні майже на третину і натякнув, коли плянує завершити цю війну.

Він звертався не лише до майбутніх офіцерів, а й до всього народу Америки: „Як головнокомандувач я вирішив, що це відповідає нашим національним інтересам – надіслати додатково 30 тис. американських вояків до Афганістану".

Водночас Б.Обама пообіцяв, що у липні 2011 року американське керівництво почне згортати військову присутність у реґіоні. „Через 18 місяців наші вояки почнуть повертатися додому. Це – ресурси, що ми їх потребуємо, щоб захопити ініціятиву, перед тим, як ми допоможемо підготувати афганську армію...", – сказав Президент.

Командувач військ в Афганістані генерал Стенлі МакКристал просив надіслати підмогу, бо інакше перемога над рухом „Талібан" буде неможливою. Щоправда, генерал називав цифру 40 тис., його прохання задовольнять лише на три чверті.

„Ми підтримаємо зусилля афганського уряду відкрити двері усім тим з „Талібану", хто відмовляється від насильства і поважає права людини серед своїх співгромадян. Ми будемо прагнути партнерства з Афганістаном, яке засноване на взаємній повазі", – заявив Президент США.

Б. Обама наголосив, що для вирішення цього завдання необхідна тісна співпраця з Пакистаном.

„Мені нелегко далося це рішення. Я його ухвалив, тому що переконаний: на карту поставлена наша національна безпека в Афганістані та Пакистані. Це епіцентр насильницького екстремізму, що його практикує „Аль-Кайда". Через них сталася трагедія 11 вересня і саме вони готують нові атаки…", – сказав Президент США Б. Обама.

Нині в Афганістані знаходиться понад 70 тис. військ, а внаслідок підсилення там воюватиме вже 100-тисячна армія.

Мета збільшення кількости військ в Афганістані, сказав Б. Обама, – перемога над терористичною мережею „Аль-Кайда" і рухом „Талібан", щоб не дозволити їм повалити уряд.

Республіканці назагал підтримують плян Президента, але демократи, які становлять більшість в обох палатах Конґресу, висловлюють скептицизм і не схвалюють поглиблення війни в Афганістані.

Б. Обама підкреслив, що відрядження нового континґенту не означає безконечної участи у війні. З метою її найшвидшого закінчення він закликав НАТО надіслати в Афганістан додаткові сили. „Оскільки це міжнародна акція, я звернувся з проханням, щоб у контексті наших зобов'язань зробили свій внесок і союзники", – зазначив Б. Обама. Він повідомив, що деякі з них уже вирішили збільшити континґенти в Афганістані, і висловив сподівання на подібні рішення з боку інших партнерів. „Ми повинні стати разом, аби успішно завершити цю війну", – підсумував американський Президент.

Б. Обама також висунув вимоги до керівництва Афганістану та Пакистану щодо подолання корупції у владі. Відтепер США надаватимуть фінансову допомогу не центральним урядам, а провідникам на місцях і окремим міністрам, що відповідають за безпеку. Кінцева мета – ліквідувати рух талібів і підготувати афганську армію і сили безпеки так, щоб вони могли взяти на себе забезпечення стабільности країни. *(Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі, „Голос Америки")*

Канадські провінції відзначать День пам'яті жертв Голодомору

ОТАВА. — 25 листопада члени Національної асамблеї провінції Квебек одноголосно підтримали у першому читанні проєкт закону, що вшановує жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні, який був штучно створений сталінським режимом. Законопроєкт передбачає відзначення Дня пам'яті жертв Голодомору в Україні кожної четвертої суботи листопада щороку. Того ж дня Законодавча асамблея провінції Британської Колюмбії також підтримала у першому читанні такий же законопроєкт. Під час представлення законопроєктів були присутні численні представники української громади Канади, які закликали депутатів підтримати проєкти цих законів. Після прийняття згаданих законів парляменти Квебеку та Британської Колюмбії приєднаються до інших чотирьох законодавчих асамблей канадських провінцій – Саскачевану, Манітоби, Альберти та Онтаріо, а також до федерального парляменту Канади, які вже прийняли подібні закони про відзначення Дня пам'яті жертв Голодомору в Україні. *(УНІАН)*

Музей Голокосту у США вшанував Митрополита А. Шептицького

ВАШІНҐТОН. — Американський меморіяльний музей жертв Голокосту у Вашінґтоні видав календар на 2010 рік, присвячений людям, які в роки Голокосту врятували тисячі євреїв. Серед них – Митрополит Української Греко-Католицької Церкви Андрей Шептицький, який організував акцію порятунку євреїв і близько 200 єврейських дітей врятував від смерти. У календарі А. Шептицькому присвячено лютий. Тут є фотографія Митрополита і документ, який засвідчує особу брата Романа Митку. Власне під цим іменем, яке вигадали монахи, врятувався Курт Левін, син львівського рабина. Брати Андрей і Климентій Шептицькі переховували і молодшого брата Курта – Натана. Обоє переховувались у монастирях УГКЦ, як і інші єврейські діти і жінки. Про кількість врятованих Митрополитом євреїв досі достеменно невідомо. Митрополит важко переживав смерть кожної невинної людини. У 1942 році він видав своє відоме пастирське послання „Не вбий!". Старанням К. Левіна, який мешкає у Ню-Йорку, у музеї Голокосту у Вашінґтоні створений окремий відділ, присвячений постаті Митрополита А. Шептицького. К. і Н. Левіни, інші врятовані євреї з 1981 року домагаються від Меморіялу жертвам Голокосту „Яд Вашем" в Ізраїлі присвоєння Митрополитові А. Шептицькому звання „Праведника народів світу", якого удостоєний брат Митрополита К. Шептицький. Але у цьому питанні домінує політика. Про це неодноразово наголошував К. Левін. У Меморіяльному музеї Голокосту США, який є урядовою організацією, відвідувачі мають нагоду знайомитись з іменем Митрополита А. Шептицького, а календар – це ще один вияв вдячности йому. *(„Львівська Газета")*

У Мюнхені розпочався суд над Іваном Дем'янюком

МЮНХЕН, Німеччина. — 30 листопада у Німеччині розпочався судовий процес над Іваном Дем'янюком. Він прибув у переповнену глядачами судову залю в інвалідному кріслі. Медичні експерти постановили, що стан здоров'я 89-річного І. Дем'янюка задовільний, аби відбути судовий процес, який, згідно з деякими джерелами, може тривати до травня. Проте, його родина вважає, що він надто хворий, щоб перенести такий процес. Німецька сторона запевняє, що стан здоров'я взято до уваги обмеженням судових слухань до двох 90-хвилинних сесій денно. Німецькі прокурори звинуватили народженого в Україні І. Дем'янюка в причетності до загибелі 28 тис. євреїв у концтаборі Собібор на окупованій нацистами території Польщі. І. Дем'янюк відкидає звинувачення, наполягаючи на тому, що німці його, як радянського вояка, забрали в полон. У разі, якщо його буде визнано винним, І. Дем'янюкові загрожує довічне ув'язнення. У травні США депортували І. Дем'янюка до Німеччини, після того, як він програв тривалий юридичний процес у справі його депортації. *(„Голос Америки")*

„Washington Post" закриває всі редакції, окрім столичної

ВАШІНҐТОН. — „Washington Post" оголосив 24 листопада, що закриє усі редакції, окрім головного бюра в Вашінґтоні. Щоденна газета має на меті скоротити витрати. Головний редактор Маркус Брохлі повідомив, що 31 грудня ці шестеро кореспондентів часопису в Ню-Йорку, Лос-Анджелесі та Чикаго мають повернутися до Вашінґтону, лише три посади помічників редакторів будуть скороченими. „В цей час нестачі ресурсів та посиленого тиску конкуренції необхідно сконцентрувати наші журналістські потужності на нашому головному завданні – висвітленні подій у Вашінґтоні та новин, тенденцій та ідей, що формують політику реґіону і країни. Ми не центральна служба новин для всеамериканського читача. Ми продовжуватимемо висвітлювати події в країні, як ми робили це 10 років поспіль, посилаючи репортерів на місце подій", – сказав редактор. Часопис з накладом в 582 тис. примірників, входить до п'ятірки щоденних газет, які найбільше читають американці. Недільний номер „Washington Post" розповсюджується накладом в 822 тис. примірників і входить в трійку найбільш популярних газет Америки. Проте зменшення надходжень від реклямодавців вдарило по часопису, як і по всій іншій пресі. *(„Інститут масової інформації")*

Заклик СКУ у справі І. Дем'янюка

30 листопада у Мюнхені, Німеччина, розпочався судовий процес над Іваном Дем'янюком, якого німецький суд намагається звинуватити в тому, що у 1943 році він був вартовим у концтаборі Собібор, де загинуло близько 200,000 осіб.

У період Другої світової війни Іван Дем'янюк, будучи вояком радянської армії, потрапив до нацистського полону та під загрозою смерти змушений був виконувати обов'язки полоненого.

29 липня 1993 року Верховний суд Ізраїлю прийняв остаточне рішення про те, що І. Дем'янюк не був ніяким „Іваном Грозним" з Треблінки, у чому його попередньо звинувачували.

Відтак 18 серпня 1993 року Верховний суд Ізраїлю відхилив петиції про подальший розгляд справи І. Дем'янюка за приписані йому злочини в Собіборі, оскільки, мовляв, це було б нерозумно та порушило б юридичне правило, згідно з яким ніхто не може двічі опинятися на лаві підсудних за тими самими звинуваченнями.

Неймовірно, що, незважаючи на вищезгадані рішення Верховного суду Ізраїлю, Німеччина хоче судити свого колишнього полоненого, тоді як німцям, які були пов'язані з діяльністю нацистів, було фактично надано амнестію.

Тому Світовий Конґрес Українців закликає українців усього світу протестувати проти суду над І. Дем'янюком, який виглядає як акція перекладання вини на полоненого, щоб зменшити відповідальність за нацистське минуле та за амнестію.

Світовий Конґрес Українців

Звернення...

(Закінчення зі стор. 3)

ла атмосферу позапарляментського політичного життя духом українського єднання. За нових історичних обставин ми прагнемо скористатися досвідом діяльности Руху.

В суспільстві відчутно бракує високого духу, здатного творити самозахисні організації й товариства, які працювали б як народний парлямент.

Вважаємо, що провідною силою Української Національної Ради має бути молодь, яка діятиме в організації разом зі старшими поколіннями, висловлюючи погляди і надії всього нашого народу.

Ми звертаємося до молоді взагалі і насамперед до студентства України: підтримайте своїх київських друзів, які підписали Заклик!

Ми звертаємося до журналістів, науковців, освітян, працівників культури, письменників і митців, членів творчих спілок, медиків, військових, правоохоронців, державних службовців: підтримайте наш Заклик!

Ми звертаємося до об'єднань громадянського суспільства і національних меншин України: підтримайте наш Заклик!

Ми звертаємося до закордонних громад українців: підтримайте наш Заклик!

Ми будемо співпрацювати з усіма політичними та громадськими організаціями, метою яких є зміцнення державности України та її демократичний розвиток.

Ми пропонуємо до 5 грудня 2009 року провести в обласних, районних центрах та в усіх організаціях, які підтримають цей Заклик, збори з метою обрання делеґатів на установчий з'їзд Української Національної Ради. Дату й місце проведення установчого з'їзду ініціятивний комітет повідомить окремо.

Ми вважаємо за свій обов'язок створити авторитетну організацію, народну трибуну, яка має відповідати на тривожні сиґнали часу голосом дозрілої до державницького життя великої української нації і всього світового українства.

Київ
19 жовтня 2009 року

Ініціятивний комітет Української Національної Ради:

Дмитро Павличко, Юрій Щербак, Іван Драч, Іван Дзюба, Ігор Юхновський, Мирослав Попович, Ярослав Яцків, Борис Олійник, Євген Сверстюк, Левко Лук'яненко, Михайло Горинь, Роланд Франко, Василь Овсієнко, Степан Хмара, Микола Жулинський, Віталій Дончик, В'ячеслав Брюховецький, Володимир Василенко, Володимир Пилипчук, Олег Чорногуз, Юрій Мушкетик, Володимир Сергійчук, Євген Гірник, Валерій Асадчев, Орест Климпуш, Володимир Черняк, Іван Заєць, Павло Мовчан, Ніна Байко, Ольга Кобець, В'ячеслав Білоус, Борис Кожин, Євген Лупаков, Мирослав Симчич, Любомир Полюга, Микола Поровський, Михайло Ратушний, Михайло Швайка, Віталій Кононов, Володимир Мойсик, Володимир Карпук, Зіновій Шкутяк, Микола Кульчинський, Лесь Танюк, Михайло Сидоржевський, Олександер Сергієнко, Наталія Осьмак, Петро Осадчук Ілля Шутов, Іван Малкович, Юрій Сливка, Роман Лубківський, Іван Ющук, Наталка Поклад, Дмитро Пилипчук, Григорій Куценко, Марія Овдієнко, Людмила Вансовська, Микола Оцун, Олександер Галака, Ірина Ключковська, Валерій Московченко, Микола Зозуля, Віктор Вознюк, Андрій Новак, Арсеній Пушкаренко, Євген Бомбар, Анастасія Мишко, Юрій Єрмолов, Ірина Вершацька, Діана Канєвська, Володимир Крайницький, Олексій Якубчук, Алла Юрченко, Максим Сорокін, Олеся Федів, Максим Заводнюк, Ольга Романчук, Тарас Прогнімак, Ганна Карпунова, Тетяна Кутова, Амар Аль-Ані, Богдана Іщенко, Аліна Пилипенко, Дмитро Тітов, Антон Барабаш, Антон Голубенко, Павло Романчук, Сергій Грабчак, Катерина Терлецька, Ярина Чорногуз, Олександер Стромко, Андрій Ковальов, Сергій Шевченко.

НА ТЕМИ ДНЯ

Єврейська карта в російських спецопераціях проти України

Мойсей Фішбейн

29 січня, виступаючи на розширеному засіданні Федеральної служби безпеки в Москві, Президент Російської Федерації Дмитро Медведев буквально однією фразою розкрив спецоперацію Федеральної служби безпеки Росії: „В низці сусідніх держав зберігся нестабільний соціяльно-політичний стан, не припинились спроби розширення НАТО, в тому числі і за рахунок так званого прискореного вступу в альянс Грузії і України. Все це, зрозуміло, вимагало чіткої і узгідненої роботи всіх спеціяльних силових структур, правоохоронних органів і цілком високого рівня координації їхньої діяльности. Повинен відразу сказати, що Федеральна служба безпеки в цілому успішно виконала поставлені перед нею завдання".

Себто – Президент Росії відкритим текстом заявив, що зрив інтеґрації України до Північно-атлантичного альянсу – це заслуга російських спецслужб, наслідок проведених ними спецоперацій. А заявивши, подякував Федеральній службі безпеки. Це пряме визнання того, що російські спецслужби ведуть спецоперації проти України, спрямовані на підрив її суверенітету й незалежности. Це брутальне порушення не лише міжнародного права.

Це брутальне порушення й російських законів: законодавча база Російської Федерації, що реґулює діяльність ФСБ, не дозволяє цій спецслужбі проводити такі спецоперації. У „Федеральному законі про Федеральну службу безпеки", ухваленому Державною Думою Російської Федерації 22 лютого 1995 року (з усіма подальшими редакціями) про жодні спецоперації проти суверенітету інших держав і „кориґування" їхньої зовнішньої політики не сказано анічогісінько.

Зазначимо: цей документ 1995 року підписав Президент Російської Федерації. В документі немає нічого бодай подібного на спеціяльну операцію проти України, що з нею Президент Д. Медведєв привітав ФСБ. Натомість у прямих завданнях ФСБ є інше конкретне визначення: щодо припинення, унеможливлення витікання державних та військових таємниць. Спецоперація ФСБ, спрямована на недопущення вступу України до НАТО, є однією з найбільших таємниць Кремля. І витокові саме цієї таємниці сприяв Президент Д. Медведєв.

Отже, російські спецслужби провадили й провадять спецоперації, спрямовані на підрив суверенітету й незалежности України. Співробітники ФСБ та Служби зовнішньої розвідки Росії за досягнення в ізоляції України були нагороджені. У структурах ФСБ, що займаються Україною, останнім часом штат збільшено в півтора рази порівняно з періодом 1950-их років, коли в Україні діяло підпілля УПА.

Розглянемо лише один з аспектів спецоперацій російських спецслужб проти України – так звану „єврейську карту". Спочатку – невеличка ретроспектива.

Коли імперські картярі почали розгрувати на українських теренах оту мічену „єврейську карту"?

У Російській імперії це практикувалося. В СРСР на багато років погромником було оголошено Симона Петлюру і не мало значення, що один з засновників, один з чільних ідеологів сіонізму, видатний публіцист, громадський та політичний діяч Володимир (Зеєв) Жаботинський ставився до С. Петлюри з чималим пієтетом: ім'я В. Жаботинського в СРСР було заборонене.

Доречно нагадати: невдовзі після вбивства С. Петлюри в Парижі, саме на сороковий день – 4 липня 1926 року – В. Жаботинський заявив у ню-йоркському „The Jewish Morning Journal" (цитую):

„Ні Петлюра, ні Винниченко, ні решта видатних членів цього українського уряду ніколи не були тими, як їх називають, „погромниками". (...) Я добре знаю цей тип українського інтеліґента-націоналіста з соціялістичними поглядами. Я з ними виріс, разом з ними провадив боротьбу проти антисемітів та русифікаторів – єврейських та українських. Ані мене, ані решту думаючих сіоністів південної Росії не переконають, що людей цього типу можна вважати за антисемітів".

28 травня цього року російський сенатор і водночас голова створеного з ініціятиви російських спецслужб „Всемірного конґресса русскоязичного еврейства" – Борис Шпіґель – під час єрусалимської зустрічі з прем'єр-міністром Держави Ізраїль Беньяміном Нетаняґу, порушивши тему антисемітизму, заявив: в Україні, мовляв, „відроджують старих національних героїв", що чинили злочини проти євреїв, і „переписують історію, вибілюючи цих людей". За приклад Б. Шпіґель подав С. Петлюру. Згідно з повідомленнями ізраїльської преси, „реаґуючи на це, Б. Нетаняґу висловив занепокоєння". Зауважмо: саме ізраїльська партія „Лікуд" репрезентує ідеологічну течію В. Жаботинського, його портрет висить у штаб-квартирі саме цієї партії, яку очолює саме Б. Нетаняґу.

А тепер доречно зацитувати самого С. Петлюру.

З „Наказу Головної Команди військ УНР 6 серпня 1919 року":

„Час уже зрозуміти, що мирне єврейське населення – їхні діти, їхні жінки, так само, як і ми – було поневолене й позбавлене своєї національної волі.

Йому нікуди йти від нас; воно живе з нами з давніх-давен, поділяючи з нами нашу долю й недолю...

Всіх же, що підбурюватимуть вас на погроми, рішуче наказую викидати геть з нашого війська й

(Продовження на стор. 18)

Про автора: Мойсей Фішбейн – відомий український поет і перекладач. В основі цієї статті лежить його доповідь на 26-ій Конференції з української проблематики в Ілинойському університеті, в Урбана-Шампейн, США, 24-27 червня.

Голодомор і пам'ятник „D-Day"

У той час, як українська громада в цілому світі відзначала сумну 76-ту річницю Голодомору 1932-1933 років, вшановуючи пам'ять мільйонів українців – безневинних жертв людиноненависницького сталінського режиму, ми довідалися, що Національна фундація пам'ятника, який має символізувати висадження протигітлерівських аліянтських військ в Европі під час Другої світової війни („D-Day"), плянує виставити в Бедфорді, Вірджінія, погруддя того самого совєтського диктатора Йосифа Сталіна, котрий був головним творцем тотального винищення нашого народу. Його погруддя має стати четвертим в загальній композиції пам'ятника – поряд з погруддями трьох славних аліянтських провідників – Вінстона Черчіля, Гері Трумана та Френкліна Делано Рузвельта, котрі були принциповими ворогами нацистської Німеччини у Другій світовій війні.

Й. Сталін є, без сумніву, найбільшим за всі новітні часи масовим вбивцею. На ньому і на його режимові лежить непростима вина за антиукраїнський Голодомор-геноцид, за ріки і моря людської крови під час Великого терору, за страждання і смерть сотень тисяч в катівнях ҐУЛаґу.

Так, беручи справу формально, він був тимчасовим союзником США у Другій світовій війні, але чи цього факту, нехай навіть історично важливого, досить, щоб тепер вшановувати найбільшого людожера за всю історію людства в американському пам'ятникові? А по-друге, чи відповідатиме цей пам'ятник історичній правді, адже Й. Сталін, поки став ворогом Адольфа Гітлера, був його союзником.

Д-р Вілям МекІнтош, президент Фундації національного пам'ятника „D-Day", керуючись формальними міркуваннями, стверджує, що Й. Сталін був конче потрібний для перемоги аліянтів у війні, і що йшлося ні про що інше, тільки про воєнну перемогу. „Ніхто не був настільки наївним — ані Черчіль, ані Рузвельт, щоб повірити у щирість Сталіна, альянс з ним був вимушеним тимчасовим явищем, — заявив д-р В. МекІнтош на 13-му телеканалі вісток Ей-Бі-Сі, але далі не втримався від того, що можна вважати певним виправданням Й. Сталіна. – Він є важливою частиною історії, хоч і не дуже гарною її частиною, однак, завданням фундації є увічнювати історичну спадщину".

Тим часом в реальну спадщину перемоги над німецьким фашизмом входить поновне московське поневолення не лише українського народу, але й багатьох інших народів Східньої Европи, Залізна заслона та Холодна війна, — і все це незмивною плямою лежало на чорному сумлінні союзника США Й. Сталіна. Згідно з повідомленням д-ра В. МекІнтоша, вартість погруддя Й. Сталіна вже оплачено з приватного, не названого ним, датку доброчинця. Цікаво б довідатися його прізвище і те, хто за ним стоїть. Ми б зовсім не здивувалися, якби раптом виявилось, що „приватний даток" походить з московської кишені і є однією з таємних диверсійних операцій російських спецслужб.

Д-р В. МекІнтош намагається переконати, що присутність Й. Сталіна на пам'ятникові „D-Дау" свідчить не про прославляння, а тільки про те, що „він справді був фактом і важливим союзником під час Другої світової війни... і погруддя його не означає похвали".

„Не означає" – це лише виправдальні слова. На ділі – означає. Погруддя Й. Сталіна у Національному пам'ятнику „D-Day" – це щось жахливе. Лише з закритими на історичну правду очима можна це робити. Керівники фундації згаданого пам'ятника не усвідомлюють, що своїм пляном ображають пам'ять мільйонів жертв Й. Сталіна, але також зневажають пам'ять справжніх героїв Другої світової війни.

Ми не можемо не протестувати проти цієї акції. Ми мусимо зупинити цей, м'яко кажучи, немудрий намір прославляти Й. Сталіна. Тому просимо наших читачів писати до National D-Day Memorial Foundation, P.O. Box 77, Bedford, VA 24523; e-mail dday@dday.org: fax 540-586-7200: або телефонувати на число 540-586-3329 чи на безплатне число телефону 800-351-DDAY.

Фундація пам'ятника „D-Day" вже здавна має фінансові проблеми та намагається, щоб уряд США оголосив їхній Національний пам'ятник частиною Служби національних парків, і тоді вони могли б отримати федеральні фонди. Тому доцільно звертатися до членів Палати Представників і Сенату та до Президента Барака Обами з вимогою унеможливити з'яву погруддя Й. Сталіна в комплексі американського пам'ятника.

У промові з нагоди Дня пам'яті українського Голодомору Президент Б. Обама сказав: „76 років тому мільйони ні в чому невинних українців — чоловіків, жінок і дітей — були заморені до смерти голодом, зумисною політикою режиму Й. Сталіна".

Чи ж можливо, що через 76 років після вчиненого С. Сталіном народовбивства в Україні цього вбивцю буде вшановано неподалік столиці США?

ГРУДЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

26 років у ямі на Соловках

4 грудня 1803 року на Соловках у віці 113 років помер Петро Калнишевський, останній кошовий отаман Запорізької Січі, заарештований в 1775 році і засланий до Соловецького монастиря, де 26 років провів у в'язничній ямі.

Про ранній період його життя відомо, що народився П. Калнишевський у селі Пустовійтівці біля міста Ромни. У зрілі роки П. Калнишевський побудував у рідному селі церкву. В документах, пов'язаних з її будівництвом, зазначені місце народження П. Калнишевського і його батьки Агафія та Іван.

У Запорізькій Січі він був військовим осавулом, військовим суддею, в 1764-1775 роках – кошовим отаманом. Він керував Запорізькою Січчю упродовж десятиліття, що передувало остаточному знищенню її російським царизмом.

Запорізька Січ була своєрідним острівцем в океані феодально-кріпосницького й національного гноблення Російської імперії, останнім оплотом демократизму й національної незалежности. Зрозуміло, що саме державне буття Січі з притаманними їй вольностями, суперечило основним напрямам колоніяльної феодально-кріпосницької внутрішньої й зовнішньої політики уряду Катерини II. Цариця скасувала Січ через 15 років після ліквідації Гетьманщини в 1764 році, хоча ще раніше розгорнула наступ на її землі, права та особливий устрій. Саме тоді рада на Січі вручила булаву П. Калнишевському, обравши його кошовим отаманом. Він виявив талант державного діяча й адміністратора,

Князь Григорій Потьомкін виступив на засіданні уряду з проєктом ліквідації Січі Запорозької 23 квітня 1775 року. 4 червня 100-тисячне військо під командуванням генерал-поручика Петра Текелі обступило Січ. Не маючи сил боронитися, П. Калнишевський змушений був здати фортецю без бою.

Завойовники пограбували військову скарбницю, військові припаси, архів, церкву. Разом із старшиною П. Калнишевського було заарештовано і на пропозицію Г. Потьомкіна довічно заслано до Соловецького монастиря, де поселено в казематі. Гетьман за власні гроші відремонтував свій каземат. У 1792 році він був переведений в одиночну, а 2 квітня 1801 року указом нового Імператора Олександра I він був помилуваний за загальною амнестією й отримав право на вільний вибір місця проживання. За своїми літами (йому йшов 111-ий рік) і станом здоров'я гетьман залишився ченцем у монастирі, де й помер.

Похований П. Калнишевський на головному подвір'ї Соловецького монастиря перед Преображенським собором. Могила не збереглася, але на паперті монастиря досі збережено могильну плиту з текстом про нього.

Навесні 1887 року Соловки відвідав український історик Дмитро Яворницький, праці якого донині є найважливішим джерелом наших знань про ув'язнення отамана.

Собор 2008 року Української Православної Церкви Київського патріярхату у зв'язку з 1020-літтям Хрещення Київської Руси-України, благословив приєднати праведного Петра Багатостраждального (Калнишевського) до лику святих для загального церковного шанування і занести його ім'я у православний церковний календар. Пам'ять праведника святкують 14 жовтня, в день Покрови Пресвятої Богородиці, Покровительки козацтва.

Згідно з дослідженнями історика і письменника Данила Кулика, Президент України Віктор Ющенко є прямим нащадком П. Калнишевського. У П. Калнишевського був брат Нечипір Ющенко, козацький старшина із Хоружівки, звідки походить і родина Ющенків.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Гімназія стала моєю другою домівкою

Діти охоче читають книги, які подарувала Анна Байляк.

Я працюю вчителем початкових кляс у Прилуцькій гімназії ч. 1. Зараз навчаю 30 учнів-другоклясників. Тому моя розповідь буде про рідну гімназію, в якій я навчалась протягом восьми років, а отримавши педагогічну освіту, прийшла працювати вчителем. З того часу цей навчальний заклад став моєю другою домівкою.

Нещодавно в нашій гімназії було свято. Ми відзначили 135-річчя з дня її заснування. Її підґрунтя закладалося 22 вересня 1874 року, коли було відкрито перший навчальний заклад у Прилуках, який 1882 року отримав статус Прилуцької чоловічої гімназії, а в 1920 році був реорганізований в єдину трудову школу.

Під час Другої світової війни приміщення було зруйноване. Відбудували будинок в 1951 році, а з 2003 року школа відновила статус гімназії.

Серед випускників нашого навчального закладу багато видатних особистостей, зокрема Степан Сірополко – відомий на весь світ бібліограф, Григорій Вороний – математик, професор Варшавського університету, Дмитро Ревуцький – український музикознавець, фольклорист та літературознавець, Левко Ревуцький – композитор, та інші.

У 2008 році в Україні розпочато акцію „Флагман сучасної освіти України", яка визначала найкращі досягнення у сфері освіти та науки, гідні наслідування. У числі перееможців значиться наша гімназія.

Дуже приємно, що розвиток українських шкіл підтримують численні небайдужі люди. Серед меценатів треба назвати Анну та Романа Байляків зі США, які уже впродовж шести років підтримують тісний зв'язок з гімназією. Діти та педагоги постійно отримують від них наукову літературу, книги, пов'язані з історією нашого народу, періодичні видання „Свобода", „Альманах УНСоюзу", „Наше слово", „Світанок", „Наше життя", пізнавальні та розвивальні ігри, одяг для малозабезпечених дітей, солодощі до свят.

Цього року А. Байляк надіслала учням добірку книг, серед яких – енциклопедії з різних сфер життя, художня література, зібрання фольклорних творів. Найбільшою радістю для обдарованих дітей гімназії, які захищають її честь на міських, обласних та міжнародних олімпіадах, змаганнях, конкурсах з української мови та літератури, була презентація різних видів словників, яких так не вистачає під час підготування до напруженої боротьби.

Ірина Хотінь,
Прилуки, Чернігівська область

Прилуцька гімназія діє з 1874 року.

Історичної вартости видання

Багато років тому, коли наша громада в США була численна, добре організована, активна і жертвенна, популярними були різні реґіональні видання, переважно мемуарного характеру. Деякі з них написані з пам'яті, інші – на підставі привезених з собою на чужину архівів та інших джерел.

Для автора цих рядків надзвичайно цікавим є мемуарний реґіональний збірник „Бережанська земля" (1970 рік). Нещодавно прочитав його вдруге, з більшою увагою. Виїхавши з батьком з Бережанщини ще підлітком, дуже мало знав про цю частину галицької землі, а вона славна, мала багато визначних людей – науковців, політичних діячів, поетів, священиків. А Бережанська гімназія була національною кузнею ще в далекі австрійські часи, учнями її були, між іншими, такі визначні особистості, як письменник Богдан Лепкий і будитель Галицької України о. Маркіян Шашкевич.

Студент згаданої гімназії Зенко Кузеля, пізніший науковець, організував у 1898 році велику маніфестацію з приводу 100-ліття „Енеїди" Івана Котляревського, батька української літературної мови. Ця величава імпреза дуже сподобалася о. Сильвестрові Лепкому, батькові Б. Лепкого, і за його спонукою студенти Бережанської гімназії заснували таємний гурток „Молода Україна".

Влітку 1900 року відбувся у Львові з'їзд членів „Молодої України", під час якого (дуже цікава історія!) вперше пролунала бойова пісня „Не пора, не пора, не пора" на слова Івана Франка, що стала гимном „Молодої України". Співав її студент Лонгин Цегельський, згодом секретар внутрішніх справ Західньо-Української Народної Республіки (ЗУНР), після проголошення 1 листопада 1918 року західньої частини України незалежною державою. Опісля він перебував у Вашінґтоні як голова Місії ЗУНР – аж до часу, коли боротьба за державність зазнала повної поразки: спершу мілітарної, а пізніше й дипломатичної.

Для наших еміґрантів, котрі прибули до США, зокрема до Філядельфії, на переломі 1949-1950 років ім'я Л. Цегельського, цього здібного дипломата й діяча, було добре відоме: деякі знали його особисто, інші – з українського католицького часопису „Америка", якого він був редактором. Вже після його смерти в згаданому часописі серією друкувалися його дуже цікаві спогади, в яких він також висловлював свої враження з відвідин східньої України в час Визвольних змагань. Між іншим, з його розповіді легко здогадатися, що він був прихильником гетьмана Павла Скоропадського. Похований св. п. Л. Цегельський на українському католицькому цвинтарі св. Марії в Дженкінтавні, біля Філядельфії, Пенсильванія.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

Допомога з Америки була своєчасною

Минуло вже кілька тижнів від офіційно оголошеної епідемії ґрипи в Україні. Померли від вірусної пневмонії вже сотні осіб. Померла моя однокурсниця Орися Дацишин зі Стрия.

Кількість хворих зростає, на виклики до хворих йдуть невропатологи, фізіотерапевти, а то й студенти медичного університету, які і фонендоскопа в руках не тримали. Але всіх запевняють, що всі вони – лікарі і знають, що робити.

Після оголошення епідемії з аптек раптом щезли всі противірусні препарати, імуномодулятори, захисні маски, широкі бинти. Співробітники нашої лікарні за суботу і неділю пошили кілька десятків масок, якими користувалися дотепер.

4 листопада надійшла допомога і в нашу лікарню. Кожному співробітникові видали аж по дві одноразові маски, що ж до препарату „Таміфлю", то ми його не отримали. Я вже не раз переконувався, що в таких критичних ситуаціях, як тепер, тільки українці з далекої Америки першими вчасно і реально приходять на допомогу!

І тепер організація „Американці в обороні людських прав в Україні" (АГРУ) миттєво відреаґувала і прислала необхідні нам предмети і засоби захисту.

Особлива подяка за цю допомогу. Вона дуже-дуже вчасна, суттєва і необхідна!

Д-р Леся Гладун,
Львів

Організація АГРУ продовжує збирати фонди на клініку – дитячий денний стаціонар у Львові, яким завідує д-р Леся Гладун. Просимо присилати чеки на адресу організації: AHRU Lviv Clinic, 43 Midland Place, Newark, NJ 07106. Пожертви звільнені від податку: 22-2318966.

Потрібна допомога у Колюмбійському університеті

Програма українських досліджень Колюмбійського університету шукає добровольців, які володіють українською мовою як рідною, мають добру дикцію і готові пожертвувати кількома годинами власного часу, щоб записати матеріяли для студентів української мови Колюмбії.

Кожен диктор у парі з іншим матиме можливість начитати на плівку тексти, діялоги та інтерактивні вправи, які служитимуть зразком для студентів Колюмбії в опануванні української мовою.

Всіх, хто бажає взяти участь у цьому проєкті, просимо звертатися до його керівника Юрія Шевчука, викладача української мови Колюмбійського університету, за електронною адресою: sy2165@columbia.edu.

Ми сподіваємося на Вашу допомогу.

Юрій Шевчук,
Ню-Йорк

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Президент СКУ Євген Чолій відвідав Лондон і Париж

ЛОНДОН. – 13-15 листопада президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій узяв участь у XII з'їзді Европейського Конґресу Українців (ЕКУ).

13 листопада президент СКУ разом з делеґатами з'їзду побував на урочистому прийнятті в Посольстві України у Великобританії з нагоди 60-річчя ЕКУ, де під час офіційної частини привітав присутніх з ювілеєм, мав розмови з Послом Ігорем Харченком, Апостольським адміністратором Екзархії для українців-католиків у Великобританії Владикою Глібом Лончиною, священиками Української Православної Автокефальної Церкви о. Богданом Матвійчуком і о. Євгеном Стасюком та головою ЕКУ Ярославою Гортяні.

У цей же день Є. Чолій мав зустріч з генеральним секретарем Союзу Українців у Великій Британії (СУБ) Федором Курляком, під час якої обговорив ряд справ, що стосувалися з'їзду ЕКУ.

14 листопада президент СКУ взяв участь у XII з'їзді ЕКУ. У своєму виступі Є. Чолій висловив признання Я. Гортяні за велику працю у розбудові українського громадського життя, закликав учасників з'їзду прийняти відповідні резолюції щодо підтримки діяльности СКУ на сучасному етапі та напрямків його праці на майбутнє.

15 листопада Є. Чолій побував у Українській греко-католицькій катедрі на Службі Божій, а потім взяв участь у завершальній сесії з'їзду.

* * *

ПАРИЖ. – 15-17 листопада президент СКУ Є. Чолій побував у Франції, де зустрівся з українською громадою та з провідними культурно-політичними діячами, відвідав місця, пов'язані з історією України.

У перший день перебування він зустрівся з Наталією Пастернак, головою Репрезентативного комітету української громади Франції. Під час зустрічі було обговорено ряд питань стосовно життя українців Франції, визнання Францією Голодомору геноцидом українського народу, міжнародної виставки в Луврі у 2010 році та перекладу матеріялів СКУ французькою мовою.

16 листопада президент СКУ мав зустріч з Послом України у Франції Костянтином Тимошенком, відвідав Культурно-інформаційний центр Посольства. Про ролю цього осередку в пропаґуванні української культури розповіла директор центру Наталія Кочубей, а з працею школи, яка діє під опікою цього центру, ознайомила її директор Олена Мішталь.

Разом з Н. Пастернак Є. Чолій побував на цвинтарі Монпарнас у Парижі, де вшанував пам'ять Симона Петлюри перед його могилою.

Учасники XII з'їзду Европейського Конґресу Українців (зліва): Посол Ігор Харченко, Євген Чолій, Ярослава Гортяні та Зенон Ластовецький.

У цей же день президент СКУ зустрівся з Єпископом Франції, Бенілюксу та Швайцарії Української Греко-Католицької Церкви Михайлом Гринчишиним, відвідав Українську греко-католицьку церкву св. Володимира і виступив перед українською громадою з доповіддю про діяльність СКУ. Після зустрічі він обговорив з представниками українських церков о. Михайлом Романюком та Сергієм Герасименком можливості розповсюдження серед парафіян матеріялів СКУ. Голова Союзу Українок у Франції Надія Мигаль розповіла президентові СКУ про стан українського шкільництва.

У Парижі Є. Чолій мав зустрічі з головою організації „Приятелі Монмартру" Андрієм Дюмою, головою товариства „Перспективи українські" Фредериком Гнидою, французьким письменником Андре Глюксманом, політологом Національного центру наукових досліджень Елен Блян, професором університету Ан де Танґі.

17 жовтня президент СКУ у Санлісі оглянув історичні місця, пов'язані з королевою Франції Анною Ярославною, дочкою князя Ярослава Мудрого, поклав квіти до пам'ятного знака жертвам Голодомору. З історичними пам'ятками у цій місцевості президента ознайомила дружина посадника міста Анна Кантер, голова комітету з обміну студентами між містами-побратимами Санлісом та Печерським районом Києва.

СКУ

Відбувся XXVIII Крайовий з'їзд Організації оборони Лемківщини

ПАСЕЙК, Ню-Джерзі. – 7 листопада в Народному домі відбувся XXVIII Крайовий з'їзд Організації оборони Лемківщини (ООЛ). Його відкрив голова Крайової Управи ООЛ Зенон Галькович, привітавши делеґатів та гостей і запропонувавши хвилиною мовчання вшанувати пам'ять св.п. Юліяна Котляра, колишнього голову Крайової Управи, та всіх членів організації, які за звітний період відійшли у вічність.

Честь вести з'їзд випала Президії у складі: Марійка Дупляк – голова, Зенон Войтович – її заступник, Богдан Кікта – секретар. Відтак були обрані члени верифікаційної, резолюційної та номінаційної комісій.

У своєму звіті голова Крайової Управи З. Галькович докладно поінформував присутніх про стан справ у кожному з відділів, про досягнення ООЛ за підзвітний період і перспективи розвитку організації на майбутню каденцію.

Доповідь З. Гальковича доповнили звіти його заступників та голів відділів. Загалом вони охопили всі організаційні та господарські справи ООЛ: залучення в громаду новоприбулих українців; працю Українського лемківського музею у Стемфорді; видання англомовних матеріялів про історію і культурні надбання Лемківщини; зміни і доповнення до статуту; пошук фондів на фінансування журналу „Лемківщина"; актуальні проблеми сьогодення, які потребують нагального вирішення.

Особливу увагу учасники з'їзду приділили питанням видання пресового органу ООЛ – журналу „Лемківщина". Вже 30 літ він посідає унікальне місце в житті українських лемків, які в статусі еміґрантів шукати по чужих світах кращої долі для себе і своїх родин.

Захоплено вітали делеґати народження Інтернет-сторінки, присвяченої Лемківщині та лемкам. Народження веб-сайту стало можливим завдяки старанням групи членів ООЛ під проводом Стефана Ґованського. До Інтернетової команди також увійшли Андрій Хомик, Діяна і Лена Ґованські, З. Галькович та М. Дупляк. Світлини супроводжуються розповідями про історію та культуру, про міста і села, про видатних та простих людей, які зробили Лемківщину знаною на весь світ. Це архів народної пам'яті, доступ до якого через сторінку www.lemko-ool.com/ відкритий завжди і всім.

Окремо було винесено на обговорення питання так званого „самовизначення". Депутати підтвердили своє неґативне ставлення до намагань певних проросійськи налаштованих сепаратистів виокремити лемків в окрему націю русинів. „Ми передусім українці, а вже потім лемки", – одностайно заявили делеґати з'їзду.

На наступну каденцію з'їзд обрав нову Крайову Управу ООЛ: голова – З. Галькович, перший заступник і музейний референт – С. Ґованський, другий заступник голови – Іван Філь, секретар – Томаш Пизмолодший, фінансовий референт – Стефан Косцьолек. Референти: М. Дупляк (зовнішні зв'язки), Василь Гаргай (організаційний), Іван Завада (допомоговий), Андрій Хомик (культурно-освітні), Д. Ґованська – (пресова), Петро Вислоцький (господарський).

Учасники XXVIII Крайового З'їзду Організації Оборони Лемківщини.

Контрольна комісія: Стефан Капітула – голова; Павло Гира і Б. Кікта – члени. Товариський суд: Петро Русинко – голова; Стефан Малиняк і Іван Васічко – члени.

З'їзд схвалив важливі резолюції, зокрема: домагатися від уряду Польщі повної реабілітації українського населення Лемківщини та всього Закерзоння, яке було жертвою нелюдської політики влади у 1944-1947 роках; повернення українцям їхніх церков та іншого громадського майна на Лемківщині та інших українських землях; запровадження навчання української мови в тих польських школах, де є відповідна кількість дітей українського походження.

Крайовий з'їзд ООЛ звернувся до Президента України і Верховної Ради з проханням стати на захист прав української меншини в Польщі та визначити статус депортованих з українських земель у Польщі 1944-1947 років.

На адресу з'їзду надійшли теплі привітання, в яких підкреслювалося, що плідною діяльністю в складі Світового Конґресу Українців та Конґресу Українців Америки ООЛ зайняла заслужене місце в громадському житті діяспори.

„…Нам особливо приємно співпрацювати з ООЛ в Америці, члени якої самовідданою працею сприяють демократизації України, утвердженню її міжнародного авторитету", – сказано у привітанні Генерального консула України в Ню-Йорку Посла Сергія Погорельцева.

Увечорі того дня делеґати з'їзду зібралися на святковий бенкет з нагоди XXVIII з'їзду. Владика Павло Хомницький благословив усіх присутніх і трапезу, а голова 3-го Відділу ООЛ В. Гаргай представив гостей – оо. Андрія Дудкевича (церква св. о. Миколая в Пасейку) й Олега Жовнірович (церква Святого Вознесіння в Кліфтоні); Тамару Ґалло-Олексій – президента Українського Конґресового Комітету Америки; Ґені Благу – від Крайової Управи Спілки Української Молоді; Марію Лібер – від Об'єднання жінок Головної Управи Оборони Чотирьох Свобід України); Івана Буртика – від Крайової Управи Організації Оборони Чотирьох Свобід України; Богдана Гаргая – президента Фундації „Воля"; д-ра Костянтина Ваньо – від місцевого відділу УККА.

З доповіддю, присвяченою 100-літтю від народження Степана Бандери, виступив І. Буртик.

Концертну програму вела Галина Семеняк. З літературно-музичною композицією на честь С. Бандери виступили вихованці СУМ. Відтак присутні співали разом з сестрами Павлишиними „Гори наші, гори", „Верше мій, верше" та інші народні лемківські пісні.

Про неповторність таланту змалювання краси лемківської землі, її гір та полонин у віршах Богдана-Ігоря Антонича розповіла у своїй доповіді Віра Павлишин.

Надія Бурмака

Вістки з Українського Вільного Університету

Відзначили ювілей Богдана-Ігоря Антонича

МЮНХЕН, Німеччина. – 9-13 листопада в Українському Вільному Університеті (УВУ) відбулося святкування 100-річчя від народження українського поета Богдана-Ігоря Антонича.

Одним з головних заходів була виставка друкованих праць Б.-І. Антонича, а також різноманітних літературознавчих досліджень про творчість поета. Куратором виставки була Іванна Ребет, директор бібліотеки і архіву УВУ. Серед експонатів були рідкісні видання творів поета з фондів університетської бібліотеки, річники львівської періодики – „Літературно-науковий вістник", „Дзвони", „Вогні", „Дажбог" тощо, на сторінках яких у 1930-их роках друкувалися поезії Б.-І. Антонича. І. Ребет коментувала окремі бібліографічні позиції та додатково інформувала шанувальників української літератури XX ст.

Виставка творів Богдана-Ігоря Антонича в УВУ.

11 листопада відбулася також публічна лекція кандидата філологічних наук Романа Яремка на тему „Феномен Антонича: у пошуках забутого прасенсу слова". Цей урочистий вечір відкрив своїм вступним словом д-р Іван Мигул, який представив авдиторії доповідача і відзначив його довголітню та плідну співпрацю з УВУ.

У своїй доповіді Р. Яремко наголосив на тому, що традиція та її оновлення – це ті два поняття, котрі вкрай важливі для поетичної творчости Б.-І. Антонича, для відчуття його інтелектуальної спорідненості з українською культурою.

Ініціятива відзначення сторічного ювілею Б.-І. Антонича є черговим прагненням УВУ заявити про себе як про унікальний культурний та українознавчий центр в Европейському союзі.

Вшанували пам’ять Івана Мазепи

4 листопада в УВУ відбулося відкриття педагогічних занять зимового семестру навчального 2009-2010 року. Вечір був присвячений пам’яті гетьмана Івана Мазепи, який помер рівно 300 років тому.

І. Мазепа належить до тих історичних постатей, які привертали постійну увагу дослідників УВУ. Згадаємо, що проф. д-р Борис Крупницький, член Професорської колегії УВУ у 1932-1956 роках, був автором першої німецькомовної монографії про гетьмана І. Мазепу під назвою „Гетьман Мазепа та його доба (1687-1709)", а д-р Теодор Мацьків, професор-емерит УВУ, є автором фундаментальної німецькомовної розвідки „Іван Мазепа – гетьман України та імператорський князь Священної Римської Імперії (1639-1709)", та монографії „Іван Мазепа – гетьман України та князь Священної Римської Імперії в німецьких джерелах, 1639-1709", яку перевидано другим накладом з доповненнями у 2000 році.

Саме проф. Т. Мацьків знайшов у Віденських архівах грамоту, якою імператор Йосиф І іменував І. Мазепу імператорським князем і якої гетьман не отримав через політичні перешкоди Москви.

Вечір відкрив д-р Іван Мигул, ректор УВУ, який представив слухачам доповідача – д-р Алоїза Вольдана, славіста і професора порівняльного літературознавства у Віденському університеті.

Свій виступ на тему „Гетьман Іван Мазепа в німецькомовній літературі" А. Вольдан розпочав коротким вступом українською мовою, висловивши радість з нагоди виступити у стінах УВУ, та зазначив важливість цього університету для української присутности в німецькомовному науковому світі.

Доповідь представила слухачам результати нових досліджень А. Вольдана та містила цікаві матеріяли, зібрані у західних архівах та бібліотеках, зокрема у книгозбірнях Відня та Берліну.

Зацікавлення німецькомовних авторів постаттю І. Мазепи характеризується наявністю двох різних традицій, а саме – байронівської та пушкінської. Виступ А. Вольдана містив також огляд думок Дмитра Донцова про І. Мазепу та докладно висвітлював деякі німецькомовні літературні праці про українського гетьмана.

Пресове бюро УВУ

Пам’яті талановитого поета

ОТАВА. – В Посольстві України в Канаді відбувся вечір, присвячений 100-річчю від народження талановитого українського поета Богдана-Ігоря Антонича. Його влаштували учасники Канадсько-української парляментської програми-2009, активно підтримані Отавським осередком Наукового товариства ім. Шевченка в Канаді та його головою Юлією Войчишин.

Спонукою до проведення цього поетичного вечора послужила видана студентами Національного університету ім. Тараса Шевченка авдіокнига з поезіями видатного українця. І якраз цю книгу привезла з собою до Канади одна з учасниць згаданої програми Євгенія В’ятчанінова.

Звичайно ж, студенти з України знали, що українці західної діяспори належно цінували творчість Б.-І. Антонича, коли він як аполітичний поет-містик був заборонений у Радянській Україні.

Захід, який від початку задумувався як традиційний вечір читання поезії, перетворився на справжнє театралізоване дійство, у якому Антоничева лірика органічно перепліталася з фактами його життя, світлини міжвоєнного Львова, у якому навчався та працював поет, використовувалися як декорація для пісень відомих українських гуртів, які поклали на музику багато віршів поета, а українські студенти інсценізували фраґменти з його життя, вміло поєднуючи свою акторську гру з грою світла та звуку.

Апотеозою вечора стала гра на ґітарі Надзвичайного та Повноважного Посла України в Канаді Ігоря Осташа та виконання ним колядки „Народився Бог на санях" – поезії Б.-І. Антонича, яка тепер перетворилася на одну з улюблених українських колядок та стала невід’ємною частиною українського фолькльору.

Після завершення літературної частини вечора гості, більшість з яких були представниками української громади в Отаві, мали змогу поспілкуватися один з одним та з організаторами дійства, обмінятися враженнями про побачене та почуте.

Ярослав Ковальчук

Учасники літературного вечора в Отаві.

Патріярх Філарет...

(Закінчення зі стор. 1)

тель храму митрофорний протоієрей о. Богдан Згоба, голова парафіяльної управи Анна Турко, духовенство і численна українська громада з різних церков Великого Клівленду.

За давнім українським звичаєм, Патріярхові піднесли пишний рум’яний коровай, а килимову доріжку всипали пелюстками рожі. Відтак у переповненому храмі зринув величавий багатоголосий спів парафіяльного хору під орудою реґента-дяка Ігоря Гниди.

Розпочалася урочиста Служба Божа, яку з собором священиків відслужив Патріярх Філарет. Він молився за єдність Українських Церков, за Україну, за хворих і постраждалих від епідемії ґрипи в краю.

Піднесеним був обряд освячення хреста на фронтоні храму та нових вітражів церкви, які з такою любов’ю і талантом виготовив вихованець Львівської академії мистецтв Ігор Семенюк, використавши у своїй творчості національні традиції.

Особливому по-церковному звучали в храмі духовні пісні парафіяльного хору на честь високого гостя і величаве „Многая Літа" Його Святості.

Патріярх Філарет вручив групі парафіян, які найбільше докладають зусиль в розбудови церкви св. Тройці, Патріярші грамоти. По закінченні Святої Літурґії урочистості тривали в парафіяльній залі. Там Патріярха щиро вітали маленькі діти у вишиваних українських одягах.

Святкова трапеза супроводжувалася концертом, з участю дитячого хореографічного ансамблю „Калина", який діє при парафії, і солістів Зоряни Дмитрів та І. Гниди.

Під час імпрези вітальні промови виголосили Єпископ Української Католицької Єпархії в Пармі Іван Бура, настоятель церкви св. Тройці о. Б. Згоба, голова Українських з’єднаних організацій Василь Ліщинецький, професор Київської Православної Богословської академії Дмитро Степовик, директор Школи Українознавства ім. Тараса Шевченка д-р Володимир Боднар, заступник голови парафіяльної управи Святотроїцької церкви Лана Барков, голова сестрицтва Марія Кузь.

Промовці відзначали великі заслуги Патріярха в справі утвердження і розбудови УПЦ КП як в Україні, так і за її межами, його духовну і миротворчу діяльність.

Патріярх Філарет щиро подякував за теплу зустріч, з задоволенням відзначив позитивні тенденції в стосунках православних і греко-католиків на прикладі української громади Великого Клівленду, високо оцінив діяльність Святотроїцької парафії і її настоятеля о. Б. Згоби в збереженні та утвердженні українського православ’я на американському континенті, торкнувся найболючіших проблем в українському суспільстві.

Завершилося це хвилююче духовне свято в Святотроїцькій залі спільною молитвою „Отче наш". А свою розповідь про цю непересічну подію в житті української громади Великого Клівленду хочу закінчити словами з вірша українського еміґранта з „четвертої хвилі" Гордія Пасіки:

Я - галичанин,
а ти – з-над Дніпра,
Бог в нас один і Вкраїна одна.
Ми – діти святої своєї землі
Нам разом іти у єднанні однім.

Україна вшанувала альбертців

Сидять зліва: Зенон Когут, Євген Звоздецький, Едвард Стельмах, Дарія Луців, стоять: Радомир Білаш, Богдан Медвідський, Ігор Осташ, Петро Саварин, Андрій Гладишевський.

ЕДМОНТОН, Альберта, Канада. – 12 листопада у Домі української молоді відбулося вручення державних нагород України чотирьом альбертцям. Були нагороджені Прем’єр-міністер Альберти Едвард Стельмах – орденом князя Ярослава Мудрого III ступеня, міністер у справах корінних народів та заступник провідника урядової партії Євген Звоздецький – орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня, президент Альбертської провінційної ради Конґресу українців Канади Дарія Луців та директор Канадського інституту українських студій (КІУС) д-р Зенон Когут – орденом „За заслуги“ III ступеня.

Серед запрошених на церемонію були депутати Федерального парламенту, Законодавчої асамблеї, урядовці Едмонтону, єпископи Української Католицької та Української Православної Церков.

У своєму виступі Посол України в Канаді Ігор Осташ сказав, що „українське серце Канади знаходиться в Альберті“, де діють різні українські інституції та потужна програма з українських студій в Альбертському університеті. Посол також оголосив про відкриття на початку 2010 року в Едмонтоні консульства України.

У своїй промові Посол І. Осташ згадав про важливу ролю КІУС. Його директор д-р З. Когут, відомий історик, який займається питаннями гетьманату, українсько-російських стосунків, нагороджений за внесок у вивчення та відбудову Батурина, столиці козацько-гетьманської держави XVII–XVIII ст.

Е. Стельмах, Є. Звоздецький та Д. Луців відзначені за вагомий особистий внесок у донесення до світової спільноти правди про геноцид українського народу під час Голодомору 1932-1933 років та активну участь у проведенні міжнародної акції вшанування пам’яті жертв Голодомору „Незгасима свічка“.

Посол І. Осташ вручив також д-рові Андрієві Горняткевичеві, який понад 25 років працював у КІУС фахівцем з української мови, „Посвідчення закордонного українця.

КІУС

Вшанували пам'ять Митрополита Андрея Шептицького

НОРТ–ПОРТ, Фльорида. – В неділю, 1 листопада, Український католицький центр при парафії Входу в Храм Пресвятої Богородиці відзначив 65-ті роковини від смерти Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрея Шептицького та 91-ші роковини Листопадового Зриву.

Ведуча Лідія Білоус привітала гостей. Перша частина програми була присвячена вшануванню пам'яті Митрополита А. Шептицького, однієї з найвизначніших постатей найновішої історії України. Члени об'єднаного хору під керівництвом дириґента Любові Добровольської-Інґрам урочисто відкрили святкування молитвою Михайла Вербицького „Отче наш", а парох о. д-р Северин Ковалишин промовив молитву. Христина Боднар-Шелдон (мецдо-сопрано) співала на тлі хору„Владико Отче" Івана Кашикевича.

Л. Білоус виголосила доповідь на тему „Меценатська та філантропічна діяльність Митрополита А. Шептицького. Матея Ковалишин, семилітня донечка о. пароха С. та Галини Ковалишинів, деклямувала уривки вірша, написаного Ольгою Гриньків на відзначення 50-ліття смерти А. Шептицького. Орест Лазор виконав „Прелюдію" Йогана Баха, а Надія Іванчук закінчила першу частину свята віршем Павла Тичини „Скорбна мати".

Роксоляна Яримович відкрила другу частину доповіддю про створення Української Галицької Армії, підкреслюючи важливу ролю, яку ця армія відіграла у Листопадовому Чині та визвольних змаганнях українського народу.

На пошану Українських Січових Стрільців Галина Король прочитала твір Миколи Угрина (Безгрішного) „Перше листопада", а учениця Наталка Гончар, обіч М. і Ксені Ковалишиних, які віяли китицями синьо-жовтих квітів, деклямувала вірш Євгена Циленкова „У вічну пам'ять вам". Об'єднаний хор при фортепіяновому супроводі заспівав „Як стрільці йшли з України", „О, Україно, о люба ненько" й „Ой, у лузі червона калина".

Л. Білоус подякувала від організаційного комітету, в складі Мирона Радзикевича, Л. Добровольської-Інґрам, Надії Іванчук, Романа Малюка й Л. Білоус, всім виконавцям програми.

Лідія Білоус

* * *

МАЯМІ, Фльорида. – 1 листопада парафіяни Української греко-католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці провели академію з нагоди 65-ої річниці смерти Митрополита Андрея Шептицького.

Учасники програми в Маямі (зліва): Петро П'ясецький, Оксана П'ясецька, Уляна Данилів; діти – Орест і Маркіян Данилови, Іван Климчук, Ірена Ракуш, Карина Віяк-Максимович, Ганна Лотоцька, Софія Волбин, Ірена Вірстюк, Ірена Дзюбинська, Олександер Вештебей. Фото: Мар'ян Одинак

Парох о. Матей Шрьодер відслужив Молебень. Незрівнянну постать Митрополита охарактеризував Іван Климчук в рефераті „Життепис кир Андрея".

44 роки перебування на Львівському митрополичому престолі (1901-1944) називають епохою Митрополита Андрея Шептицького в історії Галицького краю. Він був чуйним на кожну людську недолю, у його єпископській палаті у найтяжчі часи усі шукали й знаходили зрозуміння і захист.

Парох о. М. Шрьодер у своєму виступі додав, що Митрополит А. Шептицький своїм праведним життям здобув визнання не тільки серед свого духовенства та вірних, але й серед людей інших віросповідань та політичних течій.

Цікавими враженнями про Митрополита, за оповіданнями батька та своїми дитячими спогадами, поділився Петро П'ясецький.

Думки Митрополита А. Шептицького „Не покидай свого народу", „Не хочемо чужої культури, хочемо жити своєю" передав Олександер Вештебей.

В мистецькій частині були виконані вірші численних авторів, які деклямували Ірена Ракуш, Софія Волбин, О. Вештебей, Уляна Данилів, Оксана П'ясецька, Ірена Вірстюк і діти Маркіян і Орест Данилови. Тріо сестер – Дана, Галина і Карина Максимовичі заспівали молитву „Діво Маріє" і пісню Богдана Крутяна „Промінь сонця". Хор церкви виконав молитву „Боже великий, єдиний".

Програму підготували І. Ракуш, Ірена Дзюбинська.

Ірена Дзюбинська

Прийняття з нагоди завершення стажування

Студенти виконують пісню „Моя люба Україна" під акомпаніямент Посла України в Канаді Ігоря Осташа. *Фото: Посольство України в Канаді*

ОТАВА. – У Посольстві України в Канаді 4 листопада відбулося прийняття з нагоди завершення 19-ої щорічної Канадсько-української парляментської програми, яка цього року дозволила 25 студентам з 14 провідних українських університетів протягом двох місяців проходити стажування у Палаті громад.

Прийняття відвідали члени парляменту Пітер Ґолдрінг, Ед Комарнікі, Джеймс Безан, П'єр Лемьйо, Бонні Кромбі, Борис Вжесневський, Джерард Кеннеді, Сук Далівал, Джой Сміт, сенатор Дейвид Ткачук та багато інших. Більшість із них вже не перший рік приймають інтернів у своїх бюрах, тому вони поділилися з гостями своїми поглядами на те, який вплив подібна програма має не тільки на українських студентів, а й на депутатів, які дізнаються більше про Україну.

Посол України в Канаді Ігор Осташ висловив подяку багатолітньому директорові програми Ігореві Бардинові та закликав членів парляменту Канади та представників української громади докласти зусиль, щоб програма продовжувала існувати у наступні роки.

Учасники програми підготували презентацію, в якій завдяки фотографіям та коротким відеоматеріялам вдалося описати всі заходи, в яких інтерни брали участь. Після презентації гості, яких було близько 100 осіб, скуштували страви української кухні, які власноруч приготували для них учасники програми.

Дружина колишнього Генерал-губернатора Канади Рамона Гнатишина Ґерда Гнатишин вручила учасникам програми книги про резиденцію Генерал-губернатора Канади в Рідо-Гол.

Ярослав Ковальчук

Чудовий полуденок для сеньйорів

НЮАРК, Ню-Джерзі. – Полуденок для сеньйорів Української католицької церкви св. Івана Хрестителя відбувся 24 жовтня. Крім смачних страв і вина, яким щедро частував сеньйорів своєї парафії о. Леонід Мальков, імпреза мала широкий історично інформативний характер.

Під час полуденку для сеньйорів в церкві св. Івана Хрестителя.

Парафіян було запрошено на „подорож довкола світу". Для цього був виданий церковний підручник, на 15 сторінках якого вміщено безліч цікавого матеріялу, багато зворотів з 80 країн світу, віддаль між містами світу, різницю часу між містами світу, інформації про освіту, населення та інші цікаві речі – від еміґрації до життєвого рівня. Видно було працю Ксені Гапій, котра завідує канцелярією, та настоятеля о. Л. Малькова, їхніх помічників.

Заля була прибрана прапорами різних країн світу, і кожний гість при вході на залю вибрав собі якусь країну. На основі країн гості грали в льотерію та бінґо. Дружина моя вибрала Арубу і виграла фотоальбом, а я вибрав Афганістан і не виграв нічого.

Ведучий о. Л. Мальков зробив перед початком змістовні вступні двомовні промови і запросив всіх присутніх відвідати з ним різні країни.

Цікавою точкою програми була група танцюристів з Ню-Йорку, що технікою свого виконання і майстерністю представляла різні народи, виконуючи танці з Арґентини, Мексики, Росії, Ірляндії, США. 140 гостей вітали їх сердечними оплесками.

Полуденок для сеньйорів, проведений за мінімальні добровільні датки став доказом справжньої опіки. Православних, які не є членами католицької церкви, теж пригорнула церковна громада. Ми з дружиною були запрошені в пам'ять нашої покійної доні Лідії Смик, що вчителювала в Школі св. Івана Хрестителя 11 років.

Ростислав Василенко

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Дивна доля фільму Сергія Буковського про Голодомор „Живі"

Сергій Буковський

НЮ-ЙОРК. – 14 листопада документальний фільм Сергія Буковського „Живі" було показано у програмі кіновідеофестивалю Марґарет Мід у Ню-Йорку. Цей фестиваль є найдовшим безперервно діючим фестивалем міжнародних документальних фільмів у США, що охоплює широкий спектр творів – від тих, що зроблені місцевими фільмарями аж до експериментальної документалістики. Він відбувається в Музеї природознавства уже 34-ий раз.

Показ фільму „Живі" на цьому фестивалі – це не лише давно належне визнання С. Буковського як одного з найталановитіших українських режисерів, а й відкриття теми Великого голоду в Україні 1932-1933 років у міжнародному кіномистецтві.

Офіційним співзпонзором показу фільму „Живі" на фестивалі були Департамент славістики Колюмбійського університету та Український музей у Ню-Йорку. Громада отримала ще одну нагоду обговорити фільм з С. Буковським, продюсером Марком Едвардзом та співпродюсером Вікторією Бондар.

Вперше фільм „Живі" було показано у Ню-Йорку 2 грудня 2008 року на науковій конференції „Голодомор у кінематографі", що її організувала Програма українських досліджень та Український кіноклюб Колюмбійського університету. Наступного дня фільм подивилися у Гарварді. Заходами Українського кіноклюбу Колюмбії, який вже п’ять років є єдиним постійним форумом українського кіна в Північній Америці, фільм було показано у Стенфордському університеті, неподалік Сан-Франсиска, Торонтському університеті, Канада, Ґрайсвальдському університеті, Німеччина. Скрізь фільм викликав позитивну реакцію глядачів.

Сергій Плохій, професор історії України Гарвардського університету, сказав: „Це найкращий документальний фільм з історії України, який мені довелося колинебудь бачити. Автори фільму досягли того, чого не вдалося вповні зробити нікому до них: поєднати правду історичного факту з правдою емоційного переживання та представити українську історію у контексті історії світової. Те, що вийшло – це не тільки пам’ятник загиблим та уклін живим, але й сповнене почуття та гідности послання нащадкам".

У фільмі С. Буковського – дві сюжетні лінії. Одну можна назвати детективною, другу – історично-психологічною. Глядач поринає у захопливу, таємничу і трагічну історію життя валійського журналіста Ґарета Джонза, чи не єдиного міжнародного автора, який, мотивований власним ідеалізмом і журналістською чесністю, ризикує життям, порушує заборону НКВД і пішки йде ураженими Голодомором українськими селами, щоб потім розповісти світові про побачене. Випускник Кембриджського університету, особистий помічник британського прем’єра Дейвида Лойда Джорджа, Ґ. Джонз мав перед собою перспективи стрімкої кар’єри. Він потрапив в один літак з Адольфом Гітлером і задокументував цю зустріч у щоденнику. Пізніше Ґ. Джонз приїхав до Москви, щоб пересвідчитися на власні очі, як відбувається будівництво „комуністичного раю". Те, що він побачив, змусило його діяти. Він став на бік мордованих тисячами українських селян, по суті пожертвував кар’єрою, пішов наперекір порадам, і почав писати у світовій пресі про Голодомор. Ґ. Джонз заплатив за свій вибір життям. Силою обставин чесний голос Ґ. Джонза було заглушено на довгі десятиліття. Фільм С. Буковського повертає його нам, а з ним і таємничу, сповнену пригод біографію, яка варта не одного фільму чи роману.

Друга сюжетна лінія „Живих" – це заглушений на десятиліття голос українського народу, свідчення осіб, які пройшли через пекло штучного голоду і бачили навколо себе агонію повільного згасання близьких, сусідів, односельців і просто незнайомих, число яких сягнуло мільйонів.

Камера занурюється на 70 незабутніх хвилин у світ українського села. Співрозмовники С. Буковського діляться споминами, плачуть, жахаються з пережитого, але й співають. Вражає те, як саме вони це роблять. Соковита мова, що мало піддалася русифікації, смачні діялектизми, жарти, здорова самоіронія і якась непідробна шляхетність у голосі, манері розмовляти. Ці скромні люди не б’ють себе в груди і не волають, що вони – жертви, залишають найсильніше враження від фільму С. Буковського.

Це враження суперечливе. Вони живі, хоч для світу, і більшости сьогоднішнього українського суспільства вони давно померли, бо непотрібні. Вони живі, хоч їх намагалися замордувати у ті далекі 1930-ті роки, і послідовно нищили з тих пір все, що вони представляють – світогляд, культуру, мову – цілий український світ. Вони живі, бо хоч як мало їх не лишилося, і хоч яким тихим голосом вони не говорять, їх почують, як не тепер, то згодом. Їх вже починають чути. Фільм С. Буковського несподівано світлий і оптимістичний, бо лишає враження незнищенности людського духу, а з ним і духу українського.

„Живі" – це не документально-освітній фільм з викладом фактів про досі мало відому світові українську катастрофу. С. Буковський не ставить перед собою мету заповнити прогалину у знаннях глядача про европейську історію. Робити С. Буковському закиди, що фільм, мовляв, не формулює ідею про те, що Голодомор був ударом проти всієї української цивілізації, а не лише проти українського селянина, значить виявляти нерозуміння фільму. Такі освітницькі і цілком потрібні функції виконують інші фільми про Голодомор.

Фільм „Живі" тонко анґажує широкого глядача до співпереживання. І тут він виходить далеко поза межі „прогонозованої глядацької території", діє серед авдиторії ідейно чи ідеологічно не підготовленої і тому часто байдужої до України. Очевидці Голодомору в С. Буковського – не нещасні жертви, які лише скаржаться і нарікають, але насамперед це люди із дивовижним почуттям власної гідности, недемонстративним, не на показ. С. Буковський не вбирає їх, як на парад, у вишиванки, не садить перед рушниками і не розмовляє з ними на тлі кладовища – не вдається до дешевих маніпулятивних прийомів, що їх, на жаль, подибуєш в деяких інших фільмах на цю тему. Він також обходить здалека такі „обов’язкові" для інших теми канібалізму, і того, скільки тоді було заморено невинних людей.

С. Буковський – майстер недомовлености, образу, павзи. Він виявляє повагу до глядача, дає йому час осмислити бачене на екрані, відчути його й ідентифікуватися з героями оповіді.

Є в цій історії і третя сюжетна лінія, яка в сам фільм не закладалася. Це доля самого фільму. Авторські права на фільм належать відомому благодійному Фондові „Україна-3000", що його очолює Катерина Ющенко. Після офіційної прем’єри в Українському домі 22 листопада 2008 року, „Живі" фактично померли для установи, яка володіє авторськими правами на нього. Гучно заявлена Андрієм Халпакчі, директором Української кінофундації, світова прем’єра фільму на „Берлінале-2009" лишилася порожньою заявою – відповідальні особи не подбали вчасно про участь фільму у програмі. Фільм до сих пір не показували по українському телебаченні чи у кінопрокаті. Його також неможливо купити на компакт-диску. Виглядає, що покази фільму у конкурсних чи позаконкурсних програмах міжнародних кінофестивалів відбувалися здебільшого завдяки зусиллям продюсера М. Едвардза, а не відповідальних осіб у Фонді „Україна-3000".

„Живі" нагороджено „Срібним абрикосом" на Єреванському фестивалі, „Ґран-прі Женева-2009" Міжнародного форуму „Північ-Південь" у Женеві, спеціяльним призом журі Міжнародного фестивалю артгаузного фільму в Батумі, Грузія, а нещодавно включено до програм фестивалів „Камерімідж" у Лодзі, Польща, та „Тисяча один" в Стамбулі, Туреччина.

13 листопада, за день до показу фільму на фестивалі у Ню-Йорку, відбулася британська прем’єра фільму С. Буковського у Кембриджському університеті. Головний персонаж фільму Ґ. Джонз – випускник цього університету. Фільм став символічним його поверненням у стіни своєї „альма матер". З нагоди прем’єри фільму бібліотека коледжу св. Трійці розгорнула експозицію щоденників Ґ. Джонза, де разом з іншими є записи про Голодомор. Ця подія – предмет гордости для Українського кіноклюбу Колюмбійського університету, який вже рік співпрацює з новою Програмою українських студій у Кембриджі, котру очолює вихованець Колюмбії Рорі Финин. Саме Український кіноклюб Колюмбії подав ідею показати „Живих" у Кембриджі і допоміг Українській програмі університету дістати копію фільму і підтримку з боку його режисера та продюсера. Історію про Ґ. Джонза підхопила від Кембриджської програми українознавства британська преса. Її висвітлювали газети „Манчестер Ґардіян", „Дейлі телеґраф" та Бі-Бі-Сі.

В Україні легко почути небезпідставну думку, що добрих українських фільмів зараз не роблять. „Живі" – це фільм високої проби. Тим дивніше, що вже майже цілий рік „Живі" не можуть стати надбанням щирокої громади в Україні і за кордоном. Тим часом „Живі", як жоден інший український фільм, зроблений за час незалежности, має безпрецедентно широке коло потенційних глядачів у Північній Америці. До мене зверталися представники шкільних округ у США та Канаді із запитанням, де можна придбати цей фільм.

„Живі" мають також побачити у Росії, щоб зрозуміти поза політикою й ідеологією українську точку зору, осягнути, чому українцям болить Голодомор. Було б шкода, якби така чудова робота режисера стала в’язнем політики і закулісних чинників.

Остання деталь у цій історії. Версію цієї статті було запропоновано до публікації напередодні показу фільму у Ню-Йорку у провідні видання України – щоденник „День", тижневики „Дзеркало тижня" та „Український тиждень", впливові веб-сайти „Українська правда" та „Телекритика". Всі вони відмовилися публікувати цей матеріял. Винятком стала українська інформаційна аґенція УНІАН, що опублікувала матеріял, але викинула з нього критику на адресу Фундації „Україна-3000".

Юрій Шевчук

Народний артист України Сергій Буковський народився в 1960 році в Башкирії, того ж року його батьки – кінорежисер Анатолій Буковський і актриса Ніна Антонова переїхали до Києва. Вивчав режисуру в Київському інституті мистецтва ім. Івана Карпенка-Карого. Більше 10 років працював на Українській студії документальних фільмів. Зняв близько 50 документальних кіно- і телефільмів.

***

Юрій Шевчук – керівник Українського кіноклюбу і викладач української мови в Колюмбійському університеті Ню-Йорку.

Тема міжнародної конференції – дії УПА на Словаччині

СТАРА ЛЄСНА, Словаччина. – 12 листопада в конґресовому центрі „Академія" Словацької Академії Наук, у Високих Татрах, відбулася цікава міжнародна конференція, присвячена українській визвольній боротьбі, – „Українська Повстанська Армія в повоєнному розвитку карпатського реґіону. Бандерівці – ідеї, аспекти, особистості". Ця друга з черги конференція на цю ж тему зібрала науковців зі Словаччини, Польщі, Чехії, Канади та України для детального обговорення дій УПА та українського підпілля у Чехословаччині.

На жаль, три доповіді з України (Станіслава Аржевітіна – „Новий погляд на ОУН та УПА в карпатському реґіоні", Михайла Делегана – „Нові документи про дії ОУН та УПА в архівних фондах", та Романа Кабачія – „Ідеологічна праця ОУН і УПА проти акції переселення українців з Польщі до Української РСР в1944-1946 роках" не були прочитані, оскільки з огляду на свинячу ґрипу в Україні словацький кордон був закритий для громадян України.

Решта доповідей відбулися згідно з попереднім пляном. Д-р Станіслав Конечни (Словацька Академія Наук, співорганізатор конференції) говорив про „Деякі ідейні аспекти в діях ОУН і УПА в повоєнному періоді", д-р Міхал Шміґель (Університет Матея Бела, співорганізатор конференції), доповів про „Структуру і тактику Чехословацьких відділів безпеки діючих проти УПА в1945-1946-их роках", д-р Олександер Мушинка (Пряшівський університет) – про менш відому діяльність бандерівського руху на Словаччині, д-р Богдан Гальчак (Зєлєноґурський університет) – про таємницю смерти ґенерала Кароля Свєрчевського", д-р Петро Й. Потічний (Макмастерський університет) – про рейд сотні УПА „Громенка" землями Чехословаччини в 1947 році, д-р Ян Кукс (Брно), – про відгомін акції „Б" в газетах Моравсько-Шлезької землі, докторант Юрай Лєпіш (Університет Матея Бела) – про статус словацького і лемківського населення в Польщі в 1945-1946-их роках та їхню втечу до Словаччини, Мартін Кубуш (Словацька Академія Наук) – про деякі аспекти економічної ситуації на Східній Словаччині в 1944-1945-их роках, Міруслав Кметь і Петер Мічко (Університет Матея Бела) – на тему „Полонені вояки УПА у світлі протоколів переслухань 1947-1948-их років", а Міруслав Фіцо і д-р Маріян Ґайдош (Словацька Академія Наук) – про правні аспекти кримінального розслідування бандерівців на Словаччині.

Після кожної доповіді слідували запитання та відповіді і досить інтенсивна дискусія. Праці конференції невдовзі будуть опубліковані та доступні на інтер-неті.

Петро Й. Потічний

Відкрито документальну виставку „Голодомор 1932-1933 років"

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 25 листопада взяв участь у відкритті в Центрі ділового та культурного співробітництва „Український дім" оновленої документально-художньої виставки „Голодомор 1932-1933 років – геноцид Українського народу".

Як зазначив глава держави, за останні роки в Україні було зроблено багато з дослідження Голодомору. Ця трагічна сторінка історії тривалий час замовчувалася, бо це було вигідно комусь, але ж „суть історії – це правда. Тому, відкриваючи цю правду, наші співвітчизники розуміють, що є добром, а що є злом".

Дуже важливо, додав Президент, під час дискусії щодо Голодомору розуміти, що йдеться не про той голод, який пережила велика кількість країн світу, а про голод як засіб масового вбивства людей.

Президент нагадав, що за його дорученням Служба безпеки України порушила кримінальну справу за фактом вчинення геноциду в Україні в 1932-1933 роках, що також у свою чергу допоможе дізнатися якомога більше про цей страшний злочин, про тих, хто є винним у смерті мільйонів українців.

Відкриття виставки є лише одним з заходів, у яких візьме участь глава Української держави протягом тижня, що передує роковинам вшанування пам'яті жертв Голодомору. *(„День")*

Вшанували пам'ять жертв Голодомору

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — У катедральному соборі свв. Архистратига Михаїла і Гудули 18 листопада відбулося Богослужіння з вшанування пам'яті жертв Голодомору в Україні 1932-1933 років.

У соборі для спільної молитви зібралися працівники українських дипломатичних представництв, представники української громади в Бельгії та міжнародних інституцій і звичайні бельгійці. Молитовні вшанування організовано парафією Святого рівноапостольного князя Володимира УГКЦ спільно з Посольством України у Королівстві Бельгія, Представництвом України при Европейському союзі та Місією України при НАТО.

Владика Михаїл Гринчишин, ЧНІ, Єпископ для українців Франції, Бенілюксу і Швайцарії, УГКЦ, у співслужінні з священиками, представниками бельгійської та чужоземних спільнот, разом з українськими вірними та гостями молилися за душі невинних жертв Голодомору. *(Укрінформ)*

Козаки поклали вінок з колючого дроту до пам'ятника Ленінові

Покладання вінка з колючого дроту до пам'ятника Ленінові у Смілі.
Фото: Олександер Вівчарик

СМІЛА. Черкаська область. – Смілянське міське товариство політв'язнів і репресованих та місцеві козаки вирішили відзначити День пам'яті жертв Голодомору покладанням вінків до пам'ятного хреста жертвам цієї трагедії, а вінка з колючого дроту – до пам'ятника Ленінові в центрі міста. Цей вінок символізував страждання, які завдяки Ленінові і заснованому ним комуністичному режимові, пережили мільйони українців.

Акція зустріла активний спротив з боку місцевих комуністів, котрі встановили 28 листопада біля пам'ятника два аґітаційні передвиборні намети від бльоку лівих сил Петра Симоненка. Провідник смілянських комуністів Роман Уколов викинув вінок і хотів розбити фотоапарат репортера, але його перепинили козаки.

Сталася сутичка між козаками і комуністами, яку припинила міліція.

Заступник міського голови Віктор Золотоверхий, коментуючи цей випадок, сказав: „Можливо, Ленінові і не місце в центрі міста, щоб біля нього не зчинялися сутички".

Олександер Вівчарик

Біля аґітаційного намету комуністів у Смілі було порожньо.

Урочисті збори на честь 65-річчя УГВР і 67-річчя УПА

Наталія Осьмак,
донька президента УГВР Кирила Осьмака, голова Київської ліги українських жінок, секретар Всеукраїнського братства ОУН-УПА

Наталія Осьмак і Мирослав Симчич – колишній сотенний УПА.

КИЇВ. – 25 жовтня у Києві відбулися урочисті збори на честь 65-річчя Української Головної Визвольної Ради (УГВР) і 67-річчя Української Повстанської Армії (УПА).

65 років тому, 15 липня 1944 року, на Великому Зборі біля підніжжя гори Виділок на Самбірщині пролунали слова: „Ми, Українська Головна Визвольна Рада, присягаємо Тобі, Український Народе: наша мета – Українська Самостійна Соборна Держава на українських етнографічних землях. Будемо боротися за те, щоб Ти, Український Народе, був володарем на своїй землі. На вівтар цієї боротьби кладемо свою працю і своє життя“.

Цю присягу склав перед українським народом президент УГВР Кирило Осьмак–„Горянський“, киянин, учасник національно-визвольних змагань 1917-1920 років, науковець, триразовий політичний в’язень, і Роман Шухевич–„Лозовський“, голова Генерального Секретаріяту УГВР, Головний командир УПА.

Створена для об’єднання всіх діючих національно-визвольних сил, УГВР стала всеукраїнським провідним центром українського народу на час революційної боротьби за власну суверенну державу і репрезентантом перед зовнішнім світом волі українського народу до державності.

Р. Шухевич загинув 5 березня 1950 року в селі Білогорща, поблизу Львова, К. Осьмак – 16 травня 1960 року у Володимирській тюрмі (Росія).

Коли Червона Армія, поборюючи німецьких окупантів, прийшла на західні території України, на цих землях запанувала кривава війна НКВД з українським народом. Нищення української мови, культури, звичаїв, спалювання сіл, вивезення на Сибір цілими селами, катування людей, незалежно від статі і віку, облави – ось обличчя цієї війни. Для неї Москві не бракувало ні війська, ні зброї, ні залізничних ешелонів.

Боронила український народ від жорстокого поневолення Українська Повстанська Армія, створена наприкінці 1942 року на Волині. Леґітимною владою для УПА була УГВР. Правові атрибути УПА цілком відповідають нормам і вимогам сучасного міжнародного права, зокрема Женевським конвенціям від 12 серпня 1949 року та Додатковим протоколам до Женевських конвенцій, прийнятих 8 червня 1977 року.

Женевські конвенції, вироблені на Дипломатичній конференції, яка проходила в Женеві в квітні – серпні 1949 року з участю 74 країн, в тому числі й УРСР, поширили визначення воюючої сторони на учасників війни за національне визволення.

Протокол I визначив війну за національне визволення як збрbelieve-

(Закінчення на стор. 17)

Радянські та німецькі листівки проти УПА.

Володимир Василенко – помічник міністра закордонних справ України.

Любомир Полюга – зв’язковий і охоронець Романа Шухевича

Фестиваль національних культур

ДУБНО, Рівненська область. – Фестиваль національних культур „У родинному колі“ проведено 4 жовтня у старовинному місті, для популяризації самобутньої культури, традицій, обрядів і талантів чехів, поляків, євреїв, білорусів, німців, росіян, вірменів та представників інших національностей, що мешкають на рівненських теренах.

Початок дала „Алея миру“, на якій відбулася презентація делеґацій національно-культурних товариств, що прибули на свято. Опісля відбулося куштування виробів національних кухонь різних народів світу. Під час акції „Білі журавлі“ на водяне плесо річки Ікви опускали символічні вінки, присвячені пам'яті тих славних достойників у розвитку національних культур, котрі відійшли у вічність.

Вельми насиченою вийшла концертна частина фестивалю. Заступник голови обласної державної адміністрації Степан Павлюк розповів, що в області зареєстровано 21 громадську організацію національних меншин, і останнім часом яскраво спостерігається активізація їхньої діяльности та самоорганізації. Він вірить, що фестиваль вийде за межі України.

Предмети ткацтва, шиття, в'язання показала на святі заступник обласного відділення Всеукраїнського об'єднання „Білорусь“ Анна Лоєвська, представниці Товариства польської культури Здолбунівського району Софія Михалевич та Генріка Цирон навчили учасників фестивалю виготовляти ляльки у польському стилі, Валентина та Юрій Апанасенки з обласної громадської організації „Російський культурний центр“ демонстрували дива російської національної кухні – з млинцями, пельменями, чаєм.

Євген Цимбалюк

На фестивалі подружилися учасники ансамблів: польського „Зернятка“ та українського „Калиноньки“.

Урочисті збори...

(Закінчення зі стор. 16)

ну боротьбу проти колоніяльного панування, чужоземної окупації та расистських режимів.

У березні цього року Всеукраїнське Братство ОУН-УПА ім. генерала Романа Шухевича–Тараса Чупринки звернулося до Президента України Віктора Ющенка та Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко з ініціятивою відзначити на державному рівні 65-ту річницю створення УГВР та пропозицією присвоїти колишньому президентові УГВР К. Осьмакові звання Героя України.

8 липня Президент України видав Указ „Про відзначення 65-ої річниці створення Української Головної Визвольної Ради“.

До початку святкового вечора в Будинку вчителя, колись – Центральної Ради, під звуки стрілецьких і повстанських пісень відкрилася фотовиставка про Українську Повстанську Армію.

О 4-ій год. по полудні в центральній залі Будинку вчителя прозвучав державний гимн „Ще не вмерла України ні слава ні воля“, який співали всі присутні. На сцені – Державний герб, синьо-жовтий стяг і портрети трьох великих українців: Євгена Коновальця, Р. Шухевича і К. Осьмака.

Ведучий Василь Шандро оголосив про початок вечора „Лицарі волі“ і, нагадавши слова Тараса Шевченка „Прочитайте тую славу...“, запросив до слова Михайла Ратушного – керівника Інституту національного державознавства України. Його доповідь була присвячена історії створення УГВР та її значенню для сьогоднішньої побудови Української держави.

Привітання Президента України В. Ющенка учасникам урочистих зборів оголосив Владислав Верстюк – заступник директора Інституту національної пам'яті України.

З пошаною на сцену був запрошений особистий охоронець і зв'язковий генерал-хорунжого Р. Шухевича Любомир Полюга. Він поділився споминами про спільне життя в буремні 1946-1947 роки підпільної „родини“, членом якої був Р. Шухевич.

Доповідь „УПА. Слід в історії“ прочитав історик Олександер Іщук. Його розповідь ілюструвалася фотографіями вояків УПА в різні моменти їхнього військового життя.

Духом відваги, військового уміння і самовідданости була пройнята розповідь колишнього сотенного УПА, 84-річного Мирослава Симчича з Коломиї – зокрема про бій 15 січня 1945 року між селами Рушор і Коломия його сотні – 215 стрільців, з полком НКВД. У цьому розгромному бою загинуло 370 енкаведистів

Після цієї розповіді дуже логічною була доповідь Володимира Василенка – колишнього Посла України в ООН, помічника міністра закордонних справ України і юриста-міжнародника. Нагадавши щойно переглянуті фотографії вояків УПА, він зауважив, що повстанці мали на одязі знаки розрізнення, дотримувалися законів війни, мали військову структуру і таким чином цілком відповідають вимогам міжнародних конвенцій, які узаконюють визвольну війну народу. З точки зору міжнародного права УПА є леґітимною військовою формацією, а вояки УПА є комбатантами. Ці слова викликали гарячі аплодисменти у слухачів.

Свою доповідь, коли мене запросили до слова, я присвятила батькові. Коли я вивчила документи, які збирала разом з покійним чоловіком Степаном по архівах і бібліотеках Москви, Володимира, Рязані (все Росія), Києва, в тому числі і чотири слідчі справи, то усвідомила, що життя К. Осьмака є живою ілюстрацією до тої безперервної війни, яку московська влада вела проти українського народу і всіх народів, які мали нещастя опинитися в межах московсько-більшовицької імперії.

Перший арешт у березні 1928 року в Києві – тоді починалася війна влади з так званою „новою економічною політикою“ – тобто з тими діяльними людьми, які сприйняли проголошену владою господарську політику як можливість створювати виробництва, підприємства, кооперативи. Почала відновлюватися середня верства населення. Влада побачила в цьому загрозу своєму пануванню.

Арешт у березні 1930 року в Курську (Росія) у справі Спілки визволення України. Це вже почалася війна на знищення української інтеліґенції.

Арешт К. Осьмака у січні 1938 року в Рязані (Росія), це тривала доба „Великого терору“ – уже на вершинах влади почали вбивати один одного, але все ж найбільше вбивали народ. Вособленням цієї війни є державний професійний вбивця Михайло Матвеєв, який за п'ять днів жовтня-листопада 1937 року в урочищі Сандармох в Карелії (Росія) власноручно розстріляв, добиваючи при потребі металевим ломом, 1,111 в'язнів Соловецького етапу. Лесь Курбас, Микола Куліш, Валер'ян Підмогильний, Микола Зеров, Марко Вороний, батько і сини Крушельницькі, і ще 290 українців лежать там в розстрільних ямах під карельськими соснами.

Хіба К. Осьмак, який бачив і відчув на собі війну московської влади проти українського народу, міг не включитися активно в слушний час у боротьбу з окупантами за Самостійну українську державу? Та сили були нерівні, а світ – байдужий до України.

Арешт 12 вересня 1944 року в селі Дорожеві на Дрогобиччині. То вже йшла війна військ НКВД з українцями західних областей, російська окупація. Коли я в 1998 році була в Москві, пішла до Військової прокуратури шукати документи про батька, працівник прокуратури, розпитавши мене, за що мого батька посадили в тюрму на 25 років, здивувався, що той ще у 1944 році боровся за Українську державу.

У червні 1958 батько написав у листі до сестри: „Обставини – тяжкі, зла наоколо – надміру. Проте незламно вірю, що правда переборе, хоч і з великими зусиллями“.

Поему Дмитра Павличка „Кирило Осьмак“ прочитали на сцені Галина Яблонська, Кирило Булкін і В. Шандро; сам поет виголосив зі сцени пристрасне слово про загрози, які чатують на Україну й тепер, на 19-му році незалежности.

Повстанські пісні співали гурт „Чумаки“ і один з найкращих і найоригінальніших кобзарів сучасности Тарас Компаніченко; гурти „Неопалима купина“ Анатолія Сухого і „Рутенія“; співачка Леся Горова. Усе це, а також книжки серії „Події і люди“ про Р. Шухевича, К. Осьмака, УГВР, 41-ий том Літопису УПА про К. Осьмака і календарі на 2010 рік, які Видавництво „Літопис УПА“ передало для подарунків промовцям на цьому вечорі, створило атмосферу піднесення і високого духу.

„Червона калина“, яку співали всі присутні, гідно завершила урочистий вечір на честь 65-річчя УГВР і 67-річчя УПА.

Єврейська карта...

(Продовження зі стор. 5)

віддавати під суд яко зрадників Вітчизни. Суд же нехай судить їх по їхніх вчинках, не жаліючи для злочинців найсуворіших кар закону. Уряд УНР, розуміючи всю шкоду від погромів для держави, видав до всього населення краю відозву, в якій закликає виступити проти всіх заходів ворогів, що підіймають погроми єврейського населення... Головний отаман Петлюра".

З відозви „Проти погромів" 12 жовтня 1919 року:

„...Наша Народна Армія мусить нести рівність, братерство і визволення українському і єврейському громадянствам, бо останнє активно підтримує Правительство УНР. Всі його партії, як то: Бунд, Об'єднанці, Поалей-Ціон і Фолкс-Партей стали на ґрунті самостійности України і беруть участь у будівництві республіки. Я сам знаю, коли представники єврейського населення допомагали нашому війську і підтримували законну республіканську владу. З великою пошаною я ставлюся до тих жертв єврейського населення, які воно понесло на вівтар нашої отчизни в цій боротьбі. (...) Кара на смерть мусить упасти на голову погромників і провокаторів. Головний отаман Петлюра".

Недавно відзначали 20-річчя установчого з'їзду Народного Руху України. Чи пам'ятає хтось, як 20 років тому офіційна преса лякала читачів: „Рухівці — антисеміти"? Я пам'ятаю. Бо тоді на з'їзді зачитали мою вітальну телеграму, вона закінчувалась єврейським словом — „Шалом!".

На початку 1990 року влада лякала київських євреїв — приходили двірнички, попереджали: „Зі Львова їдуть рухівці з автоматами. Не виходьте з помешкань. Будуть погроми". Ми з філософом Мирославом Поповичем пробилися на телебачення, провокатори замовкли.

1 грудня 1991 року в київській синагозі знайдено вибухівку. В день референдуму за незалежність України: ось, мовляв, не встигли стати „незалежними" — вже синагоги вибухають. Ця вибухівка була підкладена не під синагогу, а під українську незалежність.

2003-2004 роки. За сценаріями маніпульованих російськими спецслужбами московських політтехнологів супротивники кандидата в президенти України Віктора Ющенка ширили чутки й публікації, взялися створювати фільм про „антисемітизм Ющенка та його оточення".

У грудні 2003 року В. Ющенко привітав євреїв України зі святом Ханука. В адміністрації Президента Леоніда Кучми такого вітання не підготували.

Вітаючи євреїв України зі святом Ханука, а потім зі святом Песах, В. Ющенко наголошував: „Історія євреїв багато чого вчить нас усіх". І цитував Лесю Українку: „І ти колись боролась, мов Ізраель, Україно моя". Я був звернувся до євреїв України й розповів, що під час війни родина мами Віктора Ющенка в його рідному селі Хоружівка переховувала трьох єврейських дівчат з міста Ромни. Півтора року. Ризикуючи власним життям. Вони рятували єврейські душі.

Тоді кампанія звинувачень В. Ющенка в антисемітизмі зійшла нанівець. Фільм – уже витративши чималі фонди – припинили. Ми перемогли на Майдані.

Але розігрування „єврейської карти" в спецопераціях російських спецслужб проти України не припиняється.

В середині квітня 2008 року на російському інтернет-сайті „Regnum" вийшла інформація, буцімто ізраїльський історик Юрій Вільнер видав книжку „Андрей Ющенко: персонаж і „леґенда"". І миттєво з сайту на сайт пішла гуляти фраза: „Дослідження доводить, що в роки Другої світової війни батько Президента України міг бути табірним поліцаєм і нацистським інформатором". „Доводить, що міг бути". Стилістичний недогляд, що на нього мало хто звернув увагу. Потім в Інтернет закинуто й сам текст „книжки".

Я почав був читати. Над текстом стояла посвята: „Арону Шнеєру – гуманісту". Хто ж такий Арон Шнеєр? Коли він жив? Чи живе?

Я почав згадувати. І таки згадав. На А. Шнеєра в одній із своїх публікацій посилався ізраїльський публіцист Михайло Хейфец – той колишній совєтський політв'язень Михайло Хейфец, що свого часу написав блискучі спогади про Василя Стуса. А. Шнеєр – співробітник ізраїльського Національного інституту пам'яті жертв нацизму „Яд Вашем". Я зателефонував до нього.

З'ясувалося, що текст „розслідування" він прочитав у Інтернеті, але уявлення не має, хто такий Юрій Вільнер. Російське аґентство „Regnum" твердило: „Ця книжка, видана в Ізраїлі, з'явилася в Москві", але ніхто – ні в Ізраїлі, ні в Росії, ні деінде – ні науковці, ні журналісти – ніхто нічого не знав про існування такого „ізраїльтянина". Я зацікавився міжнародним ідентифікаційним кодом книжки, що був зазначений в Інтернеті: ISBN-969-228-292-5. Перші три цифри позначають країну, де видано книжку. З'ясувалося, що „969" – це Пакистан!

Можна було б припустити, що книжка отримала реєстраційний номер саме у цій країні. Але пошук цього видання у базі даних ISBN показав: „Такої книжки не існує". Це означало що міжнародний номер зфальсифіковано.

Це означало, що і сама „книжка", і її „автор" – фальшивка, створена й пущена в обіг у межах антиукраїнської спецоперації, що мала на меті ускладнити українсько-ізраїльські взаємини, посварити українців з євреями й налякати цивілізований світ „темними сторінками фашистського минулого" батька В. Ющенка.

За кілька днів після першої появи фальшивки на сайті „Regnum" викриття було оприлюднене одночасно – в суботу, 18 квітня 2008 року – в київській газеті „Україна молода" і на одному з ізраїльських інтернет-ресурсів, а відтак розійшлося широким інтернет-простором. Антиукраїнська спецоперація захлинулася на самому початку.

Російське керівництво за допомогою своїх спецслужб намагається зомбіювати власною українофобією і світову спільноту, й російську громадськість, і – через підконтрольні органи преси.

Закінчення в наступному числі

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Грудень 2009 року, ч. 112

Український „Щедрик“ та інші відомі колядки Америки

„Щедрик“ – народна пісня, створена українським народом, щоб перед Новим роком привітати хліборобів і побажати їм добра та усіх щедрот у новому році. Микола Леонтович опрацював цю стародавню народну мелодію в 1914 році у відому Різдвяну щедрівку.

Хор Олександра Кошиця вперше виконав „Щедрик“ в Києві 1916 року. В 1919 році Українська республіканська капеля вперше виконувала цю „Щедрівку“ під час своїх гастролей у Франції, Німеччині та в 1920 році – в Англії.

Після европейського турне хор О. Кошиця в 1922 році приїхав до США з виступами. На концерті українського хору був присутній молодий дириґент Пітер Вілговський, якому сподобалася українська щедрівка. Діставши ноти „Щедрика“, він почав розучувати його з своїм хором українською мовою. Але українська мова для його хористів не була легкою. Тому П. Вілговський створив англійський текст, який різниться від українського. Відходячи від українського тексту, в якому так дзвінко передається щебет ластівки, він зосередив всю увагу на веселому передзвоні дзвонів. Ця колядка в США називається „Carol of the Bells“ і щороку лунає на радіо та телебаченні.

Другою популярною в США колядкою є „Тиха ніч“. Слова цієї пісні написав австрійський священик Йозеф Мор, який народився в грудні 1792 році в Зальцбурзі, в Австрії, а музику до неї – Франц Ґрубер. В 1816 році Й. Мор був священиком у Маріямфарі і там написав цей текст. У 1818 році о. Й. Мор служив в Оберндорфі, і перед Різдвом в його церкві зіпсувався орган. Засмучений священик пішов радитися до органіста Ф. Ґрубера і показав написаний ним текст Ф. Ґруберові, який скомпонував до нього музику, і вперше „Тиху ніч“ було виконано в церкві на Різдво в супроводі ґітари.

Невдовзі приїхав ремонтувати орган церкви Карл Маурахер, який узяв з собою нову колядку і подарував її співаючим родинам Страсерів і Райнерсів, котрі й почали виконувати ту колядку. Усі уважали ту колядку народною. Щойно знайдений в 1995 році рукопис дозволив встановити авторство Й. Мора, який помер в грудні 1848 року, а Ф. Ґрубер помер 1863 року.

Третьою відомою колядкою в США й цілому світі є мелодія „Дзвіночків“ – „Jingle bells“. Її історію 3 січня 2003 року розповіла „Свобода“. У невеликому місті Медфорді, Масачусетс, жив молодий господар Джеймс Пієрпонт. Він любив музику і часто складав різні пісеньки. Зі свого будиночка він часто бачив зимою перегони на санках дітей та молоді. Дзвіночки на санях давали одностайний звук, простеньку мелодію, що повторювалась знову і знову.

Ця мелодія запам'яталась йому. Він поїхав в місто до Воретмейн – єдиної особи в місті, що мала фортепіяно. Там вперше, взимку 1857 року, Дж. Пієрпонт заграв мелодію „Дзвіночків“. Вотермейн сказала, що пісня матиме успіх. І справді, ця пісня-колядка облетіла світ. Майже всі пам'ятають її мелодію, але не всі знають її автора Дж. Пієрпонта.

Вітаємо!

Управа Фундації ім. Івана Багряного – Галина Воскобійник, Віктор Педенко, Віра Боднарук, Федір Гайовий, Василь і Олексій Коновал, Андрій Смик та члени контрольної комісії Іван Деркач, Борис Шерстюк та Микола Козюпа щиро вітають редакторів, працівників та читачів газети „Свобода“, провід та членство Українського Народного Союзу, членів, жертводавців і прихильників Фундації ім. І. Багряного та її представників в Україні Олександра Шугая в Києві, Олега Романчука в Львові, Леоніда Тому на Харківщині, Фіделя Сухоноса в Дніпропетровську, Петра Антоненка в Чернігові та Катерину Квітчасту в Охтирці, всю українську громаду діяспори, увесь український народ на батьківщині та уряд України з святом Різдва Христового й новим 2010 роком й бажають всім щастя, здоров'я і всього найкращого в Новому році!

Віримо, що український народ вибере в 2010 році президентом України гідну, працьовиту особу, патріота України, що дбатиме за український народ, його добробут, мову, історію, не на словах, а на ділі, дбатиме за незалежність держави, демократію й життя, яким гордяться держави Европи. Не треба слів – хай буде лише діло!

Сергій Козак – лавреат нагороди ім. Івана Багряного

Тринадцять років тому Фундація ім. Івана Багряного заснувала нагороду – 1,000 дол., яку присуджують на початку жовтня, до дня народження видатного письменника і громадсько-політичного діяча, незламного борця за волю України І. Багряного, який народився 2 жовтня 1906 року.

Нагороду присуджують за визначний внесок у розбудову державної незалежности України та згуртування суспільства, що може виявлятися в найрізноманітніших формах людської діяльности. Серед кандидатів на нагороду – політичні та громадські діячі, які зарекомендували себе активними продовжувачами тієї великої справи, за яку довгі роки у вигнанні боровся І. Багряний, а також письменники, журналісти, художники, композитори, виконавці, автори оригінальних праць, наукових чи публіцистичних розвідок, що є вагомим внеском і відкриттям у галузі суспільствознавства взагалі і багрянознавства зокрема.

Лавреатами нагороди ім. І. Багряного стали Олександер Шугай, Іван Дзюба, Леонід Череватенко, Вадим Усань, Анатолій Погрібний, Євген Сверстюк, Олег Чорногуз, Леонід Бойко, Юрій Краснощок, Михайло Слабошпицький та Олег Романчук.

Рішенням управи Фундації присуджено нагороду 2009 року Сергієві Козакові, членові Національної спілки письменників України, заступникові редактора газети „Літературна Україна“ за популяризацію праці Фундації в Україні та опрацювання двох томів індексації газети „Українські вісті“, яка виходила в Европі, а пізніше – в Америці протягом 55 років.

С. Козак народився 21 вересня 1961 року в Костополі на Рівненщині, 1987 року закінчив Київський університет ім. Тараса Шевченка і був запрошений на працю до газети „Літературна Україна“.

В 1991 році Фундація ім. І. Багряного запросила його на працю в США і з 1994-го до 2000 року він був головним редактором газети „Українські вісті“. Щиро вітаємо його з нагородою і бажаємо нових творчих здобутків!

„Літературна Україна“ прохає допомоги

Газета Спілки письменників України „Літературна Україна“ впродовж всіх років незалежности України є маяком демократизації України.

На її сторінках вміщуються статті про Голод 1933 року, русифікацію, примусову колективізацію, розкуркулювання, тюрми, заслання, розстріли та інші прояви поневолення України комуністичною Москвою. Працівники газети не раз зверталися до Фундації та її членів і прихильників та української громади за поміччю. І Фундація багато разів їм допомагала.

Тепер виконуючим обов'язки головного редактора є Віктор Грабовський, заступником – Сергій Козак, а в редакційній колегії працюють Володимир Базилевський, Микола Жулинський, Осип Зінкевич, Марія Матіос, Петро Перебийніс, Михайло Слабошпицький, Леонід Талалай, Андрій Чебикін, Володимир Чепелик та Володимир Яворівський.

Фундація запросила С. Козака 1991 року до США допомогти у редагуванні газети „Українські вісті“ в Дітройті. З 1994 року до травня 2000 року він був головним редактором цієї газети. Він звертається до української громади та всіх давніх приятелів у США і Канади, особливо до колишніх передплатників газети „Українські вісті“, яку він редаґував, з великим проханням про посильний благодійний фонд – допомогу для виживання газети „Літературна Україна“.

Пожертви можна висилати на адресу Фундації з зазначенням, що це для „Літературної України“. Фундація звільнена від федерального податку в США.

Пожертви будуть переслані за призначенням.

Щиро дякуємо за підтримку!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви такі особи: 250 дол. – **Ірина і Леонід Ємці** (з них по 100 дол. на видання книги про бій під Конотопом та книги про Голод 1933 року, 50 дол. – для сиріт з парафії Української Православної Церкви Київського патріярхату в Дніпропетровську); по 100 дол. – **Марія Андрусяк** (для різдвяних подарунків сиротам в Дніпропетровську) та **Любомира Огаренко**; 75 дол. – **Люба Шевченко** (для товариства „Ганнуся“ в Миргороді); по 50 дол. – **Олексій Лимонченко** (для журналу „Бористен“), **Джесі Шайдович, Ірина Смик, Оля і Василь Карпенки** (для дітей сиріт в Дніпропетровську); 35 анг. фунти – **Галина Довгоп'ят**; 25 дол. – **Павло Макогон**; по 20 дол. – **Тамара Цісельська, Катерина Васильченко** (для „Літературної України“) та **Галина Федоляк** (на пресовий фонд журналу „Бористен“), 15 дол. – **Володимир Кривий**.

На видання й розповсюдження в Україні книги „350-річчя Конотопської битви“ прислали пожертви: 150 дол. – **Петро Шаєнко**; по 100 дол. – **Людмила Лозова** та **Галина Білоус;** по 50 дол. – **Віктор Свириденко, Павло Черепаха, О. Ворик, Е. Репета, Б. Сердюк та Марія Сулківська;** по 25 дол. – **Іван Свириденко** та **Олександра Король**; 15 дол. – **К. Кривець**; по 10 дол. – **Галина Тромза та І. Іванів.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить українську громаду й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати в Україні у виданні книг з незнаної історії України, пресовим органам, які пропаґують демократію, справедливість та бажання українців бути українською Україною! Також Фундація дякує **Вірі Кривій** та **Іванові Свириденкові** за зібрані й прислані нам пожертви від 14 жертводавців на видання книги про перемогу українського війська під Конотопом.

Дописи і листи до сторінки
Фундації ім. Івана Багряного
просимо посилати
на адресу:
Bahriany Foundation, 811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL 60005 USA
Сторінку редагує Олексій Коновал

СПОРТ

Нічия у грі двох чемпіонів, поразка збірної України

„Рубін", Казань, Росія – „Динамо", Київ, Україна – 0:0
Збірна України – збірна Греції – 0:1

КАЗАНЬ, Росія. – 24 листопада в Татарстані, на Центральному стадіоні Казані відбулися змагання з футболу київської команди „Динамо" з віце-чемпіоном Росії – командою „Рубін". Переможець гри, яка відбувалася при сильному снігопаді, отримував непогані шанси вийти в 1/16 Ліґи чемпіонів Европи.

Перед грою обидві команди проводили вкрай важливі змагання у національних першостях. Казанці довели друге поспіль чемпіонство домашньою нічиєю з „Зенітом", а кияни у чудовому стилі перемогли „Шахтаря".

Однак, у Казань кияни прибули без двох захисників, які не могли грати з поважних причин. Та навіть у такому складі „Динамо" могло і повинно було вигравати. Андрій Ярмоленко вийшов до порожніх воріт, але з п'яти метрів не зміг поцілити у них. Андрій Шевченко знову організував можливість удару для А. Ярмоленка, і той знову не влучив у ворота.

„Рубін" відповідав діями в атаці, за якими захист киян часто не встигав. „Динамо" останні п'ять хвилин першої половини мало жахливий вигляд – часто захисники просто стояли, не знаючи, куди діти м'яч.

Перерва пішла на користь чемпіонам України. З'явилися швидкість, боротьба до останнього. Тільки, як і раніше, вже вкотре продовжував провалювати гру А. Ярмоленко. Він опинився сам на сам з воротарем казанців на 52-ій хвилині і не зміг того переграти.

„Рубін" не залишився у боргу і провів небезпечну атаку, в якій українським захисникам в останню мить вдалося вибити м'яч з-під ніг суперника. На 67-ій хвилині А. Ярмоленко не влучив у ворота з 25 метрів, і він же за кілька хвилин пробив вище воріт.

Останні хвилини краще атакував чемпіон Росії. У доданий час міг пробити у ворота киян Олександер Бухаров, і не влучив. Гру завершив удар А. Шевченка, але воротар „Рубіна" узяв м'яч.

Головний тренер „Динамо" Алім Газаєв сказав: „Якщо хочеш, щоб команда грала на високому рівні, леґіонери мають бути. Але пріоритет, звичайно, треба віддавати українським гравцям".

Наразі „Динамо" посідає останнє місце в групі „F" після Барсельони, „Інтера" і „Рубіна", але все вирішиться в останньому турі. Якщо „Рубін" вдало зіграє в Італії, „Динамо" – 9 грудня з „Барсельоною", тоді обидві команди вийдуть до „плей-оф". 24 листопада в Еспанії „Барсельона" перемогла команду „Інтер" з рахунком 2:0.

„Шахтар" у Лізі чемпіонів гратиме 3 грудня з командою „Брюґґе" і 16 грудня – з командою „Партизан".

* * *

18 листопада в Донецьку, на стадіоні „Донбас-Арена" відбулись відбіркові змагання Чемпіонату світу з футболу 2010 року між збірними командами України і Греції. Перша зустріч цих команд закінчилася з нічийним рахунком (0:0).

Гра розпочалася досить з тотальної контролі м'яча збірною України. Поки напівпорожня „Донбас-Арена" мокла під безперервним дощем, українці шукали слабкі місця у захисті суперника. Греки відповіли ударом лише на 11-ій хвилині. Українці продовжувала контролювати гру.

Але на 31-ій хвилині Дімітріос Салпінгідіс отримав м'яча практично від центральної лінії, втік від безпорадних захисників і спокійно переграв воротаря – 1:0.

Після цієї поразки збірна України вибула з відбіркових змагань світового чемпіонату. *(„Чемпіон")*

Поразка і перемога дружини „Чорноморської Січі"

„Чорноморська Січ" – „Айкон" – 1:2
„Чорноморська Січ" – „Трінакрія" – 2:0

Після серії перемог футболістів Українського спортово-виховного товариства „Чорноморська Січ" врешті „прохолодив" клюб „Айкон", який у себе вдома 8 листопада переміг „січовиків" з рахунком – 2:1.

Цей поєдинок відбувся під легким дощем, на розмоклій площі, на якій гості грали розгублено. Не виходили тактичні комбінації, бракувало традиційної швидкости. Напад не зміг успішно закінчити ґолями проведені акції, м'яч з ударів Дмитра Терещука і Данила Левицького кілька разів не влучав у ворота господарів.

Єдиного почесного ґоля для „Ч. Січі" здобув Петро Касіяненко. Завдяки попереднім перемогам, після цих змагань дружина „Ч. Січі" випередила „Гантердон", який має 16 точок, „Ґоу Сакер" – 14, „Ч. Січ" і „Джерзі Шор" – по 13 точок.

15 листопада „Ч. Січ" мала змагання за Чашу Ню-Джерзі на виїзді з італійським клюбом „Трінакрія" в Елмвуд-Парку. Цим разом українські футболісти провели поєдинок на вищому технічному рівні. Протягом зустрічі вони в більшості володіли м'ячем, завдяки чому напад провів ряд швидких атак, дві з яких закінчив ґолями, що їх здобули Д. Терещук і Д. Левицький. „Січовики" мають провести ще два пропущені через негоду змагання, якими закінчать першу половину осіннього сезону в ліґових іграх.

Омелян Твардовський

Подяка за пожертви на пам'ятник УГВР у Сприні – Західня Україна.

На прохання Самбірської Районної Ради Львівської Области, голови Ігоря Максиміва та Самбірської Районної Державної Адміністрації, голови Івана Білака і за посередництвом Ореста Криськіва до Середовища УГВР, голови Євгена Стахова, у справі переведення збірки коштів на побудову пам'ятника Української Головної Визвольної Ради (УГВР) з нагоди 65-річчя її повстання.

Середовище УГВР позитивно поставилось до прохання названих установ. Збіркою пожертв, з рамені Середовища УГВР, зайнявся Микола Галів. Надрукував стосовний платний заклик, що був надрукований у газеті „Свобода", щоб бажаючі присилали пожертви на запляноване пам'ятник УГВР у селі Сприня, що на Львівщині. Також вислав майже до усіх Федеральних Кредитівок у США листа з проханням піддержати ініціяторів в Україні. Відгукнулась тільки одна кредитівка з Ню-Інґланд. На заклик Середовища УГВР відгукнулись нижче названі жертводавці:

по	1000.00	дол.	Байлак Анна і Роман, Середовище УГВР й Н.Н.;
по	200.00	дол.	Данко Осип, Галів Микола і Об'єднання Колишніх Вояків УПА;
по	100.00	дол.	Білевич Ірина, Бохно Михайло (Канада), Гладилович Адольф (Канада), Ігнат Лідія, Камінський Анатоль, Колодій Ярослав, Купчинський Роман, Маців Оленка й Богдан (Канада), Петришин Володимир, Стахів Євген, Стрільбицький Александер, Ціко Марія і Микола, Українська Самопоміч Ню-Інґланд Федеральна Кредитова Кооператива і Фотій-Токій Александра (Канада);
по	50.00	дол.	Борковська Марія, Давид Григор, Ільницька Ніна, і Сосяк Василь;
	40.00	дол.	Квіт Зиновій.
по	25.00	дол.	Козак Лариса і Володимир і Михалюк Александер;
	20.00	дол.	Казанівський Богдан.

Англія

по	28.00	дол.	Василько Святослав, Томків Василь, Фурґала Андрій і Чайківський Лев;
по	14.00	дол.	Каліш Мирослав і Тимощук Петро.

Зібрано 5450.00 дол.

До цієї суми пожертви Німеччини не входять. П'ять тисяч долярів передано комітетові по будові пам'ятника УГВР. 450 дол. ще залишилось, які своєчасно будуть передані комітетові в Україні. Якщоб, ще хтось бажав долучитись до списка жертводавців, все ще можна. Пожертви посилати на адресу: Mykola Haliv, 430 E. 6 St. Apt. 9C., New York, NY 10009.

Всі названі жертводавці одержали подячну посвідку на складену суму з підписом голови Районної Ради Самбора Ігоря Максиміва.

Німеччина – пожертви передала безпосередньо в Україну

	1000.00	евро	Ребет Іванка й Андрій;
по	200.00	евро	Гарабач Марія, Козак Ірина і Марцюк Лідія;
	50.00	евро	Вінтоняк Галина й Олекса.

Заходами згаданих Самбірських Районних установ й осіб, від 10 – 12 липня 2009 р. з нагоди 65-річчя повстання УГВР у Сприні відбулось величаве святочне відзначення цієї незабутньої історичної дати, з посвяченням п'ядисталу для пам'ятника з написами: президент УГВР Кирило Осьмак, генерал Тарас Чупринка - Роман Шухевич, о. проф. Іван Гриньох, Ростислав Волошин і Дарія Ребет. У наступному 2010 р. відбудеться урочисте відкриття п'ятифіґурної скульптури вище названих осіб.

Почуваюсь до милого обов'язку в імені Середовища УГВР висловити щиру подяку усім жертводавцям за зрозуміння до незабутніх історичних подій українського визвольного руху, що діяв під керівництвом УГВР і залишив видимі сліди своїх змагань в Україні і в діяспорі. За межами України ці сліди стали виразно видними у вагомих виданнях „Сучасної України" і „Української Літературної Газети", журналі „Сучасність" і у Дослідно-видавничому Об'єднані „Пролог", у якому з'явилась ціла низка видань визвольного руху. Це вони відкривали для української діяспори творчість Шістьдесятників, приносили вістки про їх творчість, переслідування й арешти. Різними шляхами простягали їм допоміжну руку.

Відповідальний за переведення збірки на пам'ятник УГВР – Микола Галів

Блаженної пам'яті

Добродійки

ПАВЛІНИ ДЗЮБИ

4-го травня 1910 - 12-го вересня 2009

Ділимось сумною вісткою з приятелями та українською громадою, що в суботу, 12 вересня 2009 р. у Гамільтоні, Онт., за покликом Всевишнього, відійшла на вічний спочинок наша дорога ДОБРОДІЙКА, найдорожча МАМА, БАБУСЯ та ПРАБАБУСЯ - ПАВЛІНА ДЗЮБА.

ПАНАХИДА відбулася 16 вересня 2009 р. в Wallace Funeral Home під керівництвом Митрофорного Протоієрея Василя Макаренка в супроводі хору молодіжних ансамблів з Торонто. 17 вересня 2009 р. тіло було перенесене до катедри св. Володимира. Службу Божу відслужили Архиєпископ Юрій, всечесний о. Василь Макаренко з хором катедри св. Володимира під керівництвом Богдана Радиша.

Після заупокійних відправ, в останню дорогу Покійну супроводжували на Вічний спочинок з катедри, де вся процесія вирушила в дорогу, проїхавши коло хати, де стали на хвилину і помандрували на останню зупинку „Woodland Cemetery". Тут Архиєпископ Юрій завершив похорон і після цього всі повернулись до катедри на тризну.

Подяки: Архиєпископу Юрію, Митр. прот. о. Василю Макаренку за всі відвідини до хати під час хвороби Павліни. За щирі молитви і батьківський догляд родини.

Доктору Адріяну Горничу, що ніколи не рахувався зі своїм часом і завжди відгукався на поклик.

Хористам та дириґенту катедри, заслуженому артисту України, Віктору Шевелю, хору молодіжних ансамблів та їхньому дириґентові, що не порахувались своїм часом і приїхали на Панахиду, 16 вересня 2009 р. до Wallace Funeral Home.

Сенді і Гезі Такач за відвідини хворої кожного місяця від Комітету Християнського Милосердя.

Всім присутнім, що прийшли віддати останній поклін.

Добродійка Поліна Дзюба в глибокому смутку залишила:

доньок – КЛАВДІЮ ДЗЮБУ
– АЛБІНУ КОРОБКІН з чоловіком МИКОЛОЮ
внуків – ВАСИЛЯ ФАРКАСА з дружиною КЕРЕН
– ЛАРИСУ МАКНЕР
– МИКОЛАЯ мол. КОРОБКІНА
– МИХАЙЛА КОРОБКІНА з дружиною ЕЛЕЙН
– ТАНЮ ДЗЕНЕКОЙ з чоловіком ГЕРІ
– ПАВЛА КОРОБКІНА
– ВІКТОРІЮ ЕСПОСІТО з чоловіком ДЖОНОМ

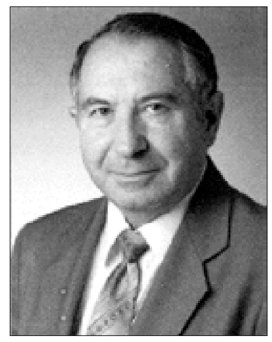
11 правнуків, племінників і племінниць в Україні.

Вічная, Вічная, Вічная Пам'ять!

Хай канадійська земля буде пухом.

Ти назавжди з великою ласкою та любов'ю була і залишилась в наших серцях.

Родина.

Ще одна втрата.
Подаємо до відома нашим друзям і приятелям, що в п'ятницю, 20 листопада 2009 р. на 83 році життя відійшов у вічність громадський діяч та член багатьох організацій

СВ. П.

ОСИП А. ЯЦУСЬ

Нар. 1 вересня 1926 р. в Тернополі.

Юнаком був змушений втікати за кордон, а по війні прибув до Америки. Запізнався з Єлізаветою, з якою щасливо прожив 47 років. Тут Бог послав йому три доньки: Ярославу, Софію і Олександру та два сини: Осипа та Андрія і одинадцятеро внуків.

Покійний належав до різних патріотичних організацій, займаючи поважні становища: був членом ОУН, ООЧСУ, СУМ, УККА та був добрим парафіянином Української католицької церкви св. Володимира в Елизабеті, Н. Дж.

Покійний був похований на Українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Родині в Америці та Україні складаємо найщиріші співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

КООРДИНАЦІЙНА РАДА УККА Ст. Н.Дж.

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ „БУРИВЕРХИ"

ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшла на Вічну Ватру в понеділок, 2 листопада 2009 р.

св. п.

пл. сен. кер.

ОКСАНА БЕРЕЖНИЦЬКА

Одна із основоположників і довголітня курінна куреня „Буриверхи".
Довголітня зв'язкова, комендантка таборів на Новому Соколі.
Активний член Станиці в Бафало.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття сестрі і нашій членці Любі Цьолко та всій Родині.

Провід куреня „Буриверхи"

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РАЛФ З. РЕНАУД, член 241 Відд. УНС Т-ва ім. Івана Франка у Woonsocket, RI. Помер 23 червня 2009 р. на 85-му році життя. Нар. в 1923 р. у Woonsocket, RI. Членом УНС став в 1962 р. Залишив у глибокому смутку Allen S. Renaud, Leslie P. Ellis, David R. Renaud. Похорон відбувся 10 липня 2009 р. на цвинтарі св. Чарлза у Блекстон, ПА.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ІГОР ДЕРЕКА, член 245 Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н. Дж. Помер на 97-му році життя. Нар. в 1912 р. в Україні. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку синів і велику рідню та церковну громаду, що за ним жалує, котра відпровадила його на вічний спочинок до Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

АННА М. САВКІВ, член 125 Відд. УНС в Чикаґо, Іл. Померла 27 вересня 2009 р. на 87 році життя. Нар. в 1922 р. в Чикаґо, Іл. Членом УНС стала в 1940 р. Залишила в глибокому смутку чоловіка Володимира, сина Володимира і дочку Христину. Похорон відбувся 3 жовтня 2009 р. на Українському католицькому цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Іл.

Вічна Їй пам'ять!

Секретар

АЛЕКСАНДЕР ШЕНДЮК, член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана Хрестителя в Гартфорді, Кон. Помер 20 вересня 2009 р. на 87-му році життя. Членом УНС став в 1964 р. Залишив у глибокому смутку Алісію Шендюк, Віру Круп і Юрія Шендюка. Похорон відбувся 23 вересня 2009 р. на цвинтарі Rose Hill Memorial Park в Rocky Hill, CT.

Вічна Йому пам'ять!

Секретар

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи посмертні оголошення, просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені кредитовими картками:
VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

З глибоким жалем повідомляємо, що після 6-річного паралічу відійшов у вічність мій найдорожчий Муж і Приятель, наймудріший учитель мого життя, людина золотого серця, з яким ми прожили 61 років щасливого супружжя, Батько св. п. Наталки люблячий Батько, Тесть, Дідо, Брат і Вуйко

св. п.

інж. РОМАН КОВЧ

нар. 29 грудня 1919 - пом. 19 жовтня 2009

Наймолодший син бувшого пароха м. Перемишлян св. п. Блаженного о. Еміліяна і Марії.

ПАРАСТАС відбувся 22 жовтня 2009 р. в церкві Матері Божої Неустаючої Помочі, Dearborn Hts., MI.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23 жовтня 2009 р. в тій самій церкві, відтак на цвинтарі Holy Sepulchre, Southfield.

В безмежному смутку:

дружина	– ЯРОСЛАВА (КОТИК)
син	– ЮРІЙ і ДЖУДІ
син	– РОМАН, мол.
зять	– КРЕҐ
внуки	– АНДРІЙ, ХРИСТИНА КОВЧ
	– СТЕФАН, КАТРУСЯ, ДІЯНА ЛЕВИЦЬКІ
сестра	– ЛІДА БРИҐІДИР
сестрінок	– АНДРІЙ БРИҐІДИР

Вічна Йому пам'ять!

З жалем повідомляємо, що в пондеілок, 16 листопада 2009 р. в Auburn, NY відійшла у Божу вічність після довгої недуги

св. п.

ЛЮБА ДРОЧАК-ЛИСЯК

дочка Михайла і пок. Анни Дрочаків.

До США прибула в 1965 р. з Польщі і поселилася в Auburn, NY. Отримала ступінь бакалавра в SUNY Brockport і ступінь маґістра в SUNY Oswego. Працювала учителем в Auburn School District, навчаючи в Seward Elementary School від 1997 р. Перед тим навчала в католицьких школах в Пассейку, Н.Дж. і Йонкерсі, Н.Й. Належала до церкви свв. Петра і Павла, була членом Т-ва „Січ" і членом 283 Відд. Українського Народного Союзу , належала до організації СУМ і Auburn Teachers Association. Люба була віддана своїм студентам і племінникам. Любила город, декоративні писанки і вишиванки.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік	– СТЕФАН ЛИСЯК
батько	– МИХАЙЛО ДРОЧАК
брати	– ІВАН з дружиною ЕВГЕНІЄЮ
	– БОГДАН з дружиною ЛІСОЮ
	– ВОЛОДИМИР з дружиною ДАНУТОЮ
племінниці	– ТАНЯ, ТОНЯ і ЛАРИСА ДРОЧАКИ
племінник	– ТАРАС ДРОЧАК
тесті	– ЕВДОКІЯ і ПЕТРО ЛИСЯКИ
шваґри	– ІВАН і АНДРІЙ ЛИСЯКИ з родинами.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 20 листопада 2009 р. в Українській католицькій церкві свв. Петра і Павла, тіло поховано на St. Joseph`s Cemetery, Fleming, NY.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на могилу пожертви можна складати на SS Peter & Paul School або на церкву, 132 Washington Street, Auburn, NY 13021.

В першу дуже сумну і болючу річницю в і д ходу у вічність невтомного працівника у винограднику Господнім і нашого найдорожчого ТАТА, ДІДА і ПРАДІДА

бл. п.

отця крилошанина

ЕМІЛЯНА ШАРАНЕВИЧА

відбудуться ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

12 грудня 2009 р., в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.,

13 грудня 2009 в:

- церкві св. Тройці в Сілвер Спрінґ, Мд.,
- храмі св. Родини, Вашінґтон, Д.К.,
- церкві св. Михаїла, Ню-Гейвен, Кон.,
- церкві Архистратига Михаїла, Івано-Франківськ, Україна,
- церкві Преображення Господа, Гошів, Україна.

14 грудня 2009 р. в церкві св. Володимира, Гемстед, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Про пам'ять і молитви за душу Покійного просить

Родина.

З глибоким жалем повідомляємо родину, приятелів та знайомих, що 15 листопада 2009 р. відійшов від нас назавжди, наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, улюблений ДІДО, БРАТ, ВУЙКО і КУЗИН

св. п.

д-р мед.

БОГДАН ЗЕНОВІЙ ОСАДЦА

нар. 4 вересня 1919 р. в Україні.

Син бл. п. о. крил. Михайла Осадци, що загинув за Христову Віру 14 листопада 1952 р. на Воркуті в таборі Абезь.

Залишились у глибокому смутку:

дружина	– ТАНЯ з дому КЛИМ
донька	– ІРМА з мужем ТОМОЮ ПЕЙН
внуки	– НАТАЛКА і МИКОЛА ПЕЙН
син	– КОРНЕЛЬ з дружиною ДЕБОРОЮ з дому СІРКО
сестра	– ВІРА КУШНІР з родиною в Україні
брат	– ЛЮБОМИР з родиною в Каліфорнії

численна родина в Америці, Канаді й Україні.

ПАНАХИДА відбулася в похоронному заведенні D'Econo в п'ятницю, 20 листопада 2009 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Михаїла в Гартфорді, Конн. в суботу, 21 листопада 2009 р.

Похоронений з військовими почестями на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбурі, Конн.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040* • adukr@optonline.net